

Een kleine veertigduizend mensen bezochten vorige week het jubileumfestival van de Universiteit Maastricht. In de tuin van de Tongersestraat en op het Vrijthof was de organisatie perfect en de sfeer ronduit geweldig. Kortom: het smaakt naar meer. Volgend jaar weer? Voor wie nog even wil nagenieten: zie de foto-impressie op pagina 8 en 9 (foto Philip Driessen)

Nog geen uitsluitsel over vervolging Vlaamse oud-minister en MSM-directeur Leo Delcroix

Uitslag jubileumprijsvraag: de belangrijkste smoelen van de UM

Ludieke middag over Vlaams-Nederlandse verschillen

Een kist waarin je begraven wilt worden

Het is weer aan Daniel en Flocc

Chipknip wordt enig betaalmiddel aan UM

Contant geld wordt uitgebannen aan de Universiteit Maastricht. Vanaf 1 januari 2002 kunnen medewerkers, studenten en bezoekers van de universiteit alleen nog betalen met hun Chipknip of Chipper – een systeem dat op iedere Nederlandse bank- of giropas zit, maar dat slechts weinig mensen gebruiken. Daarnaast krijgt iedereen een UM Card, een pasje met foto dat onder meer dient voor legitimatie.

Knipsael, projectleider van de 'ombouwoperatie' – kosten acht ton: "Iedere week moet je enorme hoeveelheden geld verzamelen bij de verkooppunten, tellen en met een transport naar de bank sturen. Dat gaat gepaard met een heel circus aan procedures. Bovendien wordt er geld gestolen, in het verleden, maar ook de laatste tijd weer." Het besluit heeft als belangrijkste consequentie dat medewerkers en studenten hun Chipper (van de Postbank) of Chipknip (alle andere banken. Begin 2002

stapt overigens ook de Postbank over op de Chipknip, die in tegenstelling tot de Chipper dezelfde code heeft als de pinpas) moeten activeren. Het systeem, sinds halverwege de jaren 90 op de markt, is nooit een succes geworden. Dit ondanks verwoede pogingen van banken deze 'digitale portemonnee', vooral bedoeld om kleine bedragen mee af te rekenen, aan de man te brengen. De kans is dus groot dat veel medewerkers en studenten nog nooit hebben gechipt. De UM heeft dit niet onderzocht,

maar volgens Knipsael wordt iedereen vanzelf enthousiast. "Eerlijk gezegd deed ik er zelf ook niets mee. Toen het hier ter sprake kwam ben ik het toch eens gaan uitproberen. En het blijkt hartstikke makkelijk met betalen, het gaat veel sneller dan met de pin." Verspreid over de universiteit komen 'opwaardeerzuilen' voor de Chipknip. Van augustus tot en met december is een overgangperiode waarin ook nog met contant geld betaald kan worden. Over verzet tegen de digitalisering maakt

Knipsael zich weinig zorgen: "Niemand is verplicht om hier te eten of te kopiëren. Wie dat wel wil, moet zich aan ons systeem houden." Bezoekers, bijvoorbeeld uit het buitenland, die niet over een Chipknip of UM Card beschikken kunnen straks wel nog een kopieerkaart of prepaid Chipknipkaart aanschaffen en die met euro's afrekenen.

Marieke de Wit

Bachelor-master wordt volgend jaar al ingevoerd

College wil academische vorming op z'n Maastrichts

De bachelor-masterstructuur zal vanaf september 2002 aan de gehele Universiteit Maastricht worden ingevoerd, met uitzondering van geneeskunde, dat voorlopig ook landelijk buiten deze ontwikkeling staat. Dat staat in een *Voorstel voor een universitair kader* rondom de bama-structuur in Maastricht. 'Academische vorming' zal veel nadruk krijgen in het bachelorprogramma. Het plan is uitgewerkt door een werkgroep onder leiding van em. prof. H. Philipsen, en door het college van bestuur overgenomen. De faculteiten dienen hun voorstellen binnen dit algemene UM-kader vorm te geven. De universiteitsraad krijgt in het najaar de kans een definitief oordeel uit te spreken. De eerste masteropleidingen zullen pas in 2005 kunnen beginnen, zegt het college, nadat het volledige driejarige

bachelorprogramma heeft gedraaid. Er komen twee typen bachelor (en master): BA, Bachelor of Arts, en BSc, Bachelor of Science. Maar de meester- en doctorandustitel mag men blijven voeren. De propedeuse wordt als zodanig opgeheven. In plaats daarvan krijgt elke student aan het einde van het eerste jaar een (eventueel bindend) studieadvies. De inhoud van de bachelorfase ligt in handen van de faculteiten; de decanen daarvan hebben wel al de gedachte geopperd dat vakken op verschillende niveaus kunnen worden aangeboden. Studenten krijgen tevens een half jaar, 21 studiepunten, die ze vrij mogen invullen, eventueel in de vorm van een samenhangende minor. Het onderwijs zal uitgebreid in uniforme blokken worden ingedeeld, zodat studenten niet worden belemmerd in het volgen van vakken

bij andere faculteiten. Overigens maakt de rechtenfaculteit nog steeds bezwaar tegen de nieuwe blokindeling van telkens twee keer acht weken. Deze week vindt daarover opnieuw overleg plaats tussen faculteit en college. Academische vorming zal een belangrijke plaats moeten innemen in de bachelorfase, vindt het college. De UM wil zich op dit punt gaan onderscheiden van de andere universiteiten en zeker de hogescholen. Het college rept zelfs van "een typisch Maastrichtse invulling", die vooral te maken heeft met het probleemgestuurde onderwijs. Wat betreft de masters kiest het college voor een beperkt aantal initiële (dus gewone, in rechtstreeks vervolg op een bachelor) opleidingen. Men wil geen wildgroei; niet iedere afstudeervariant kan automatisch een masterprogramma

worden. Wel wordt samenwerking met andere faculteiten of buitenlandse instellingen gepropageerd. De toegang tot de masters is, ongetwijfeld tot verdriet van de studentenbonden, geen recht dat automatisch vastzit aan het doorlopen van de bachelorfase. Faculteiten mogen eisen stellen aan de kwaliteit van de instromende studenten, vindt het college. De lengte van de master kan variëren: een jaar, twee jaar, of iets er tussenin. De faculteiten moeten hun keuze wel beargumenteren. Om het stelsel zonder al te veel haperingen in te voeren komen er allerlei overlegorganen: een stuurgroep, een informeel platform, een projectteam en een tijdelijke werkgroep. De faculteiten worden geacht voor het einde van deze maand hun eerste plannen in te leveren. (WB)

Eindelijk de alumnus uithangen

Caroline Roulaux afgelopen zaterdag tijdens de alumnidag (foto Philip Driessen)

Dinsdag 5 juni. Ik ben nog niet binnen of de eerste organisatorische problemen van deze week dienen zich al aan. De reservering van het gebouw is niet goed doorgelopen bij het facilitair bedrijf, dus is er voor zaterdag geen portier geregeld en volgens de huismeester zijn er dan ook geen bedrijfshulpverleners beschikbaar. Met een paar telefoontjes is het gelukkig opgelost. De rest van de dag ben ik bezig met gelijksoortige regelklusjes. Wanneer we om half zes naar huis willen rijden, geeft de auto geen sjoege. Een bereidwillige collega van Ed krijgt hem ook niet aan de praat. Terwijl we ruim een uur wachten op de Wegenwacht, rekenen we uit dat we de auto iets meer dan een jaar geleden hebben gekocht, dus dat de garantietermijn net verstreken is. Via de afhaalchinees snel naar huis voor een afspraak met de aannemer. Die vertelt ons dat hij pas over een jaar tijd heeft om een serre aan ons huis te bouwen.

Woensdag. De aanmeldingen voor de alumnidag rijzen de pan uit. Het ziet er naar uit dat we ruim vierhonderd bezoekers kunnen verwachten. 's Middags doe ik mee aan één van de parallelsessies van het PGO-symposium: *Kan het geluk van de alumnus niet stuk?* Ik discussieer driftig mee, waardoor alle stress van deze weken eventjes van me af valt. Na afloop slenter ik over het festivalterrein dat er prachtig uitziet. Ik verheug me op zaterdagmiddag; dan mag

ik hier, na gedane arbeid, zelf de alumnus uithangen. Voor het slapen gaan blader ik nog even het lustrumboek door. Naast mijn bed heb ik een notitieblokje en pen klaargelegd. Dat blokje wordt in de loop van de nacht volgeschreven met dingen die in mijn halfslaap ineens héél belangrijk lijken en die ik absoluut niet mag vergeten.

Donderdag. Natúúrlijk zijn de programmaboekjes op het afgesproken tijdstip nog niet gekopieerd. Het is zelfs maar de vraag of ze voor vrijdagmiddag af zullen zijn. En uiteraard blijken de lang geleden bestelde badges deze week niet leverbaar. Met veel geduld en overredingskracht krijg ik de mensen van de copyshop en het magazijn zover dat zowel de programmaboekjes als de badges aan het einde van de dag in mijn bezit zijn. Met Ed heb ik afgesproken om 's avonds samen in de mensa te eten, zodat ik daarna snel weer door kan werken. Daar aangekomen ontdekken we dat er vanwege het jubileumfestival deze week geen avondopenstelling is. Dan maar gauw naar de broodjeszaak in Heugem. Om kwart over zeven zit ik

weer achter mijn bureau. Voor de eerste keer maak ik mee dat in dit gebouw rond 22.30 uur alle lichten uitgaan. Met behulp van de noodverlichting kom ik buiten.

Vrijdag. Helaas, het personeelsfeest gaat aan mij voorbij. Terwijl Raymond van het Groenewoud mijn collega's toezingt, zit ik thuis nog een laatste *Powerpoint-presentatie* in elkaar te draaien. Waarom hebben ze de alumnidag niet aan het begin van de festivalweek gepland? Het aantal aanmeldingen voor ons facultaire programma heeft inmiddels de vijfhonderd overschreden. Past dat allemaal wel in de UNS 40?

Zaterdag 9 juni. Om tien uur druppelen de eerste alumni binnen. Het zijn bij lange na niet de 525 die zich hebben aangemeld, maar bij vlagen (tussen de activiteiten in de collegezalen door) is het in het Trefcentrum gezellig druk. De techniek laat ons op sommige momenten lelijk in de steek, maar waarschijnlijk hebben de bezoekers daar minder last van dan ik. Om drie uur is het facultaire programma voorbij. In een uurtje is alles opgeruimd en kan ook ik me naar het festivalterrein begeven. Daar stort ik me met een paar oude bekenden in het feestgewoel om er pas 's avonds, met een paar pilsjes teveel op, weer uit te komen. Waar maakte ik me de afgelopen week ook alweer zo druk om?

Volledige naam: Clara Catharina Huberta Roulaux
Roepnaam: Caroline
"u en?" vraag ik geboren. 3 augustus 1967 in Eindhoven
Nationaliteit: Nederlandse
Woonplaats: Eckelrade
Burgerlijke staat: getrouwd, met Ed
Functie: beleidsmedewerker communicatie van gezondheidswetenschappen en alumnicontactpersoon
Afgelopen zaterdag: organiseerde zij tijdens de UM-alumnidag het facultaire programma voor gezondheidswetenschappen

Betrokken docenten zijn een must

Zonder lesbevoegdheid kom je het basisonderwijs niet in. Zelfs nu er een tekort aan onderwijzers is. Ook een leraar in bijvoorbeeld het voorbereidend wetenschappelijke onderwijs, heeft een redelijk gedegen onderwijskundige scholing, voorzien van stages, achter de rug. Gek genoeg kunnen de meeste universitaire (hoofd-) docenten vaak zonder enige kennis van of ervaring met 'het geven van onderwijs' aan de slag. Universitair onderwijs is blijkbaar heel bijzonder. Gelukkig vormt de Universiteit Maastricht hierop een beetje een uitzondering. Wij trainen onze docenten. Die trainingen zijn soms zelfs verplicht. Dat is natuurlijk prima, maar de eerlijkheid gebiedt te zeggen dat het een beperkte opleiding is voor bepaalde onderwijsrollen. Gevolg is dat tal van tutoren niet goed weten waar het binnen ons onderwijsstelsel nu eigenlijk omgaat. Het kan ook anders. Een paar weken geleden gaf ik in Nicaragua een cursus over toetsing voor docenten van de medische faculteit in

León. Een zesweekse cursus waarin één ochtend per week in onderwijsgroepen problemen aan de orde kwamen. De oplossingen van de toetsproblemen werden in de onderwijsgroepen besproken en vervolgens plenair gerapporteerd. In de laatste week werd in drie bijeenkomsten alles afgerond. Ik was erg onder de indruk van de oplossingen en het niveau van de discussie. Er werd steeds gezocht naar een variatie in toetsvormen. De vorm was afhankelijk van wat er getoetst moest worden. Veel aandacht was er voor zelfbeoordeling. En terecht. Als je niet tijdens de opleiding leert om je sterke en zwakke kanten te beoordelen, hoe zou je dat dan later moeten kunnen. Als 'extern deskundige' kon ik een coachende rol spelen, omdat de docenten elkaar de goede vragen stelden: 'Dit voorstel past niet bij constructivisme als uitgangspunt' 'Hoe wordt de zelfreflectie bevorderd?' 'Waarom is het geen onderdeel van het portfolio?'

De cursus is een onderdeel van een mastersopleiding voor gezondheidszorgonderwijs. Deze opleiding bestaat uit elf cursussen van zes weken elk. Aan deze opleiding wordt door zestig docenten van de faculteit meegedaan (een derde van de totale staf). De stafleden hebben beslist geen lagere werkdruk dan onze docenten. De cursus is niet verplicht. Na vier modules vormen docenten een team dat aan de vernieuwingen werkt. Collega's die niet ingeschreven hebben, worden ongerust als ze al die bedrijvigheid zien, en zijn jaloers. Vanwaar eigenlijk dit initiatief? De medische faculteit in León heeft een traditioneel curriculum waarvan nu gedeelten via pgo worden aangepakt. Ze willen hun hele curriculum veranderen in de richting van het ons zo bekende onderwijsstelsel. Volgens hen kan een onderwijsverandering alleen slagen als de docenten voldoende van onderwijs afweten. Ze hebben groot gelijk. Onderwijsveranderingen en innovaties werken niet door ze van bovenaf te verordnen. Daar zijn veel voor-

beelden van op te noemen - ook bij ons. De collega's in León hebben een verstandige keuze gemaakt met deze aanpak. Een keuze die getuigt van inzicht en visie en respect voor ons menselijk kapitaal (docenten én studenten). Daar heb ik van geleerd.

Albert Scherpbier, directeur onderwijsinstituut geneeskunde

COLOFON

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht uitgegeven door de Stichting Observant.

Redactieadres
 Keizer Karelplein 10
 (begane grond)
 Postbus 616
 6200 MD Maastricht
 Tel: 043-3883174
 Fax: 043-3884889
 E-mail: redactie@obs.unimaas.nl

Stichtingsbestuur
 Fons Coomans, Tes Gybels, Melissa Ilanes, Rein de Wilde

Redactieraad
 Herco Fonteijn, Marietje Kardaun, Woody van Olfen

Redactie
 Riki Janssen (hoofdredacteur) 3883280
 Wammes Bos 3883128
 Tons van den Bosch 3883125
 Maurice Timmermans 3882536
 Marieke de Wit 3883471

Beheerder
 Marlies In de Braekt 3883174
 Redactie-assistent
 Gerald Bouwels 3883174

Aan dit nummer werkten verder mee:
 Rutger Hondelink, Frank van Hoorn, Hans Philippen, Ivan Welters, Roel Willems

Fotografie
 Philip Driessen

Opmaak
 Simone Golob

Basisontwerp
 Bruno Setola, Rotterdam

Vertaling
 WorldNeth

Druk
 Em. de Jong b.v., Baarle Nassau

Mededelingen
 Voor het inleveren van mededelingen zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties
 Marlies In de Braekt
 Tarieven op aanvraag verkrijgbaar (Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen
 Leden van de universitaire gemeenschap ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en andere belangstellenden kunnen zich abonneren voor f45,- per jaar

HOP
 Observant is aangesloten bij het Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant
 Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Propedeuserendement psychologie te laag

Hooguit eenderde van de eerstejaars studenten psychologie zal de propedeuse in één jaar halen. Waarschijnlijk is dat nog minder. Het faculteitsbestuur maakt zich zorgen over de dalende lijn van de rendementen. Dat bleek tijdens de laatste faculteitsraadvergadering.

Slechts 85 van de resterende 225 studenten, 35 procent, heeft de eerste vier blokken gehaald. Opleidingsdirecteur H. Hospers verwacht dat het uiteindelijke

resultaat, na de resterende drie blokken, nog lager zal zijn. Cijfers over de afgelopen vijf jaar laten een neerwaartse lijn zien. Vorig jaar haalde 30 procent na één jaar het gewraakte papiertje, tegen 38 procent in 1998. In 1997 was het rendement 40 procent, een percentage waar de faculteit tevreden over is. Een van de boosdoeners lijkt de verslapping van het probleemgestuurde onderwijs, zegt H. Smit, portefeuillehouder onderwijs. Daarnaast studeren de psychologen in spe minder. Was vorig jaar het gemiddelde aantal studie-uren per week over de eerst vier blokken nog dertien, dit jaar is het elfenhalf. Verder

denkt de faculteit dat veel studenten niet goed passen in het biologische en cognitieve profiel van de studie. Sinds een jaar poogt de faculteit de resultaten op te krikken. Onder meer door het oppoetsen van het pgo. De pgo-training in het eerste blok wordt doorgezet in blok 1.2 en 1.3. Studenten moeten beter leren samenvatten en als gespreksleider te functioneren. Docenten moeten meer aandacht besteden aan taak- en tutorinstructie. En aan het leerboek, want per taak één hoofdstuk van één boek vinden de studenten te schools, zegt Smit. In het onderwijs- en examenreglement (OER) voor het volgend studiejaar staat

nu dat studenten, die eerstejaarsvakken niet gehaald hebben, niet zonder meer alle blokken in het tweede jaar kunnen volgen. Iets waar de studentgeleding vorige week in de raadsvergadering sputterend mee instemde. Eerder ingevoerde maatregelen zoals het oproepen van studenten, die niet kwamen opdagen bij een blok of toets, kregen de afgelopen periode "minder nadruk", aldus faculteitsdirecteur Sprokkel. "Andere zaken vroegen de aandacht: een nieuw gebouw en het opzetten van de laatste studiejaar."

Tons van den Bosch

Vervolging MSM-directeur Delcroix nog onzeker

Het gerechtelijk onderzoek door het parket van Hasselt naar Leo Delcroix, Belgisch oud-minister en sinds een aantal maanden zakelijk directeur van de Maastricht School of Management (MSM), belandt wellicht binnen enkele weken in een nieuwe fase. Mogelijk wordt dan duidelijk of hij daadwerkelijk vervolgd zal worden.

Delcroix wordt samen met vijf anderen beticht van valsheid in geschrifte in de zogeheten milieuboxenaffaire. Begin jaren negentig leidde een overheidsorder voor de productie van boxen voor klein chemisch afval tot een keten van mistige transacties. Jaren later werd bekend dat toen via allerhande bedrijven en valse facturen substantiële

bedragen naar de partijkas van de CVP zijn gesluisd. Delcroix was destijds secretaris van de Christelijke Volkspartij (het Vlaamse CDA) en als zodanig belast met de partijfinanciering. In de afgelopen tien jaar is hij genoemd in nog veel meer affaires, maar van gerechtelijke stappen tegen hem was geen sprake. Dit in tegenstelling tot de in België beruchte gebroeders Bleyen, zakenlieden met wie Delcroix zeer warme banden onderhoudt. Hun 'frauduleuze faillissement' dreigt nu ook Delcroix noodlottig te worden, schreef de gerenommeerde Vlaamse krant De Standaard drie maanden geleden, toen bekend werd dat het parket in Hasselt stappen ging zetten tegen de Bleyens, MSM-directeur Delcroix en drie anderen. Het Hasseltse parket had ook in 1999 al verdenkingen naar buiten gebracht en daarmee het einde van Delcroix' politieke carrière ingeluid, maar nadien was het stil gebleven. Tot maart jongstleden. De betrokkenen konden tot 21 mei

om 'bijkomende onderzoekshandelingen' bezoeken. Dat hebben ze inderdaad gedaan, ook Leo Delcroix, zegt de eerste substituut-procureur van het Hasseltse parket. Binnenkort zal de onderzoeksrechter bepalen of hij dat nadere speurwerk noodzakelijk acht. Zo ja, dan gebeurt dat. Als het niet te omvangrijk is kan de zaak vervolgens binnen enkele weken bij de raadkamer liggen, die dan beslist of er voldoende strafbare feiten zijn om de zaak over te dragen aan de correctionele rechtbank. Op dat moment is er sprake van een daadwerkelijke vervolging. Maar de zaak kan heel wat langer gaan slepen ("Een paar maanden", zegt de substituut-procureur) als de onderzoeksrechter nieuwe naspeuringen niet nodig vindt en het verzoek daartoe afwijst. Delcroix c.s. kunnen daartegen weer in beroep gaan. Bij de MSM wacht het bestuur intussen in angstige spanning het verloop van de kwestie af. Als de oud-minister zoveel bezwarende feiten aan zijn broek krijgt

dat de correctionele rechtbank wordt ingeschakeld, zal dat (ook zonder veroordeling) het imago van Delcroix en daarmee van de MSM geen goed doen. De MSM is immers net bezig met de afwikkeling van de corrupte erfenis van de ontslagen directeur El-Namaki. Een nieuwe corruptieaffaire is in die omstandigheden al helemaal niet welkom. Het MSM-bestuur (waarin onder anderen rector Kruseman van de Universiteit Maastricht; de MSM is contractueel aan de UM gelieerd) heeft echter nog geen besluit over mogelijke stappen genomen. Voorzitter en CDA-politicus René van der Linden lijkt het liefst te willen wachten tot een eventuele veroordeling van Delcroix; valt die niet, dan is er niets aan de hand. Kruseman is wat meer beducht voor de negatieve publiciteit en de uitstraling daarvan op de UM. Kruseman: "Maar er is niets besloten. Bij elke volgende stap in de zaak beraden we ons." (WB)

Einde kamernood

Het bouwen van nieuwe studentencomplexen is geen oplossing voor de woningnood onder studenten, schrijft staatssecretaris Remkes van volkshuisvesting aan de Tweede Kamer. Door de komst van vinex-wijken zal het probleem vanzelf oplossen. Afgestudeerden blijven in de grote steden te lang hangen in goedkope woonruimte, omdat er voor starters onvoldoende betaalbare huizen zijn. Daardoor komt er te weinig woonruimte vrij voor studenten. Vooral Amsterdam, Den Haag, Utrecht, Haarlem en Eindhoven kampen met dit probleem. De komst van nieuwbouwwijken dichtbij de grote steden zal de doorstroming binnen een paar jaar verbeteren, schrijft staatssecretaris Remkes op basis van een onderzoek aan de Tweede Kamer. Remkes gelooft niet in de bouw van nieuwe studentencomplexen, omdat daar bij een ontspannen woningmarkt weinig huurders voor te vinden zijn. Nieuwe studentenhuisvesting is alleen een optie als de complexen later gemakkelijk kunnen worden omgetoverd in zelfstandige woningen, schrijft de staatssecretaris. (HOP)

Reislustige UM'ers

Studenten van de Universiteit Maastricht gaan veel vaker met een Erasmusbeurs de grens over dan collega's van andere universiteiten. Onderaan de lijst staat Twente. In het hbo is de kleine Hogeschool Drenthe kampioen internationalisering. Met een Erasmusbeurs, onderdeel van het Socrates-programma, kunnen studenten tijdelijk aan een Europese universiteit of hogeschool studeren. Sinds de invoering van de tempobeurs, in 1996, daalt echter het aantal studenten dat op deze manier de grens over gaat. Die dalende trend zal zich voort te zetten. Maar de verschillen tussen opleidingen zijn wel groot. Volgens cijfers van de Nuffic, de organisatie die in Nederland de Erasmusbeurzen verdeelt, stak Maastricht vorig jaar qua reislust ver boven de andere universiteiten uit. In totaal kregen 269 Limburgse studenten een Erasmusbeurs. Het aantal beurzen was iets hoger dan bij Groningen, Amsterdam (UvA) en Utrecht. Maar omdat de UM kleiner is, is de prestatie des te groter. Twente, Delft en de Amsterdamse Vrije Universiteit maken het minst gebruik van de Europese beurs. (HOP)

Flinke bijbaan

Studenten met een flinke bijbaan doen het in de studie niet minder dan collega's die weinig uren werken. De studenten haalden in het vorige studiejaar gemiddeld 31 studiepunten van de 42 die zij per jaar kunnen halen. Degenen met een royale bijbaan deden niet onder voor studenten die weinig werken. (HOP)

Latere trein

Op aandringen van de Maastrichtse Studenten Raad, de Maastrichtse wethouder van onderwijs en vele anderen hebben de Nederlandse Spoorwegen hun dienstregeling tussen Maastricht en Amsterdam verruimd. De laatste directe trein uit het westen vertrekt sinds zondag 10 juni om 22.27 uur (was één uur eerder), en komt iets na enen in Maastricht. De laatste intercity naar de hoofdstad gaat om 22.29 uur vanaf Maastricht Centraal (was 21.29 uur). Concreet betekent dit voor de reizigers een half uur winst. Wie voorheen rond tien uur 's avonds de trein instapte kon ook nog het hele traject tussen Amsterdam en Maastricht afleggen. Zij het met één overstap. (RJ)

Kom naar Maastricht, kies voor onderwijswetenschappen

De inschrijvingen voor de nieuwe studie onderwijswetenschappen vallen tegen: op dit moment zijn er 9 aanmeldingen, terwijl er op een jaarlijks aantal tussen vijftig en zeventig werd gemikt. Om het tij te keren is de afgelopen weken alles uit de kast gehaald om nog wat studiekeizers over de streep te trekken. Er kwamen advertenties in de Volkskrant en een aantal Limburgse, Brabantse

en Gelderse dagbladen, en er gingen brieven naar studiekeizers, middelbare schooldecanen, pabo's en andere lerarenopleidingen. Al die acties leverden afgelopen zaterdag een redelijk goed bezochte extra ingelaste voorlichtingsdag op. "Er waren ongeveer 35 studiekeizers aanwezig", vertelt opleidingsdirecteur Els Boshuizen. In kleine groepen mochten

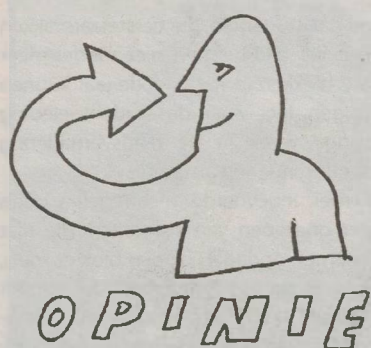
ze aan de hand van een echte casus ruiken aan het vakgebied, om vervolgens plenair (zie foto) hun ervaringen uit te wisselen. "De reacties waren heel positief. Al hamerden de bezoekers na dit voorbeeld uit de praktijk erop dat de opleiding toch vooral wetenschappelijk en degelijk moet zijn." Boshuizen kon hen wat dat betreft geruststellen. Of de toestroom nu zal toenemen, blijft

onvoorspelbaar. "Op positieve momenten denk ik: twintig eerstejaars halen we wel en dan zijn we ook tevreden, dan kunnen we goed starten. Dertig zou veiliger zijn, het is ook het aantal dat psychologie (de faculteit waaronder onderwijswetenschappen voorlopig valt, red.) graag wil. We zien wel. Als we met vijftien moeten beginnen, beginnen we met vijftien." (RJ, foto Philip Driessen)

Honderd procent aanwezigheidsplicht maakt twee studies onmogelijk

Een aanwezigheidsplicht van 100 procent, zoals de medische faculteit beoogt, brengt dubbelstudenten in moeilijkheden. Zowel geneeskunde als gezondheidswetenschappen studeren zit er dan niet meer in en dat druist in tegen het studierecht, vindt Alwin Tilanus, student biologische gezondheidkunde.

Enige weken geleden verscheen er in Observant een artikel waarin werd aangekondigd dat de aanwezigheidsplicht bij geneeskunde per september zal worden verhoogd naar 100 procent. Als reden werd opgegeven, dat de nu geldende 15 procent-regeling steeds vaker wordt geïnterpreteerd als afwezigheidsrecht. Aan een universiteit waar gewerkt wordt met het PGO-systeem, mag worden ver-

wacht dat er een aanwezigheidsplicht is. De grote vraag is echter of deze regeling nog wel voldoende rekening houdt met uitzonderingen. Maakt deze regeling het niet onmogelijk om zowel gezondheidswetenschappen als geneeskunde naast elkaar te volgen? Want ook gezondheidswetenschappen kent aanwezigheidsplicht (75 procent), dus voor de twee studies samen geldt een aanwezigheidsplicht van 175 procent! Ik ben van mening dat de universiteit de inzet van dubbelstudenten eerder zou moeten toelaten dan op deze wijze te ontmoedigen. Een student kan niet geacht worden op twee plaatsen

tegelijk aanwezig te zijn. Het probleem waarmee beide faculteiten kampen is mij natuurlijk wel duidelijk. Als er voor de ene student een uitzondering gemaakt wordt op de aanwezigheidsplicht, moet dat ook voor een andere student gebeuren: gelijke monniken, gelijke kappen. Om misverstanden en moeilijke discussies te voorkomen, wijzen beide faculteiten verzo-

ken om een uitzondering te maken op de aanwezigheidsregeling dan ook resoluut van de hand. Niettemin meen ik dat studenten die zowel gezondheidswetenschappen als geneeskunde willen volgen, hiertoe in staat moeten worden gesteld. Een student moet zelf kunnen kiezen waar en op welk moment zijn grootste belang ligt. Kortom: aanwezigheidsplicht maar

ook studierecht! Ik roep alle studenten die gezondheidswetenschappen en geneeskunde naast elkaar (gaan) doen, op om met mij contact op te nemen. We kunnen dan als groep, samen met de faculteiten proberen een oplossing te zoeken.

Reacties op dit artikel zijn welkom op: amr.tilanus@12move.nl

In memoriam Diana Palusci, derdejaars studente psychologie

Geheel onverwacht werd door een auto-ongeluk ons lief klein meisje weggerukt uit ons midden. Altijd rumoer als Diana in de buurt was, nu een grote stilte. Veel verdriet en pijn om een groot verlies. Maar echt weg zal ze nooit zijn want we zullen haar niet vergeten.

Diana zat altijd vol verhalen, maar ze laat ons nu wel sprakeloos achter. Zoals gewoonlijk had ze het laatste woord. We kregen nog niet eens de kans om haar tegen te spreken; ze is weg voor altijd. We zullen ons de temperamentvolle Diana altijd blijven herinneren als een opgewekte meid die altijd klaar stond voor de anderen.

Een lief en altijd vrolijk meisje; klein maar toch zo groot aanwezig: vroeger, nu en in de toekomst. We zullen je missen Diana!

Vrienden en studiegenoten van Diana

Nieuwe onderwijsstructuur bij psychologie

Integratie van onderwijsgroepen en practica, en meer vrijheid voor de docenten in het onderwijs. Dat behelst de nieuwe opzet voor de afstudeervariantblokken in het derde jaar psychologie. De faculteitsraad adviseerde vorige week positief over de plannen. De faculteit sluit hiermee aan bij de universitaire ontwikkelingen om het probleemgestuurd onderwijs (pgo) te versoepelen.

In de nieuwe vorm bestaat een blok uit minimaal negen en maximaal achttien bijeenkomsten. Bovendien kunnen docenten een practicum integreren in een blok en vervolgens toetsen. Op 100 procent aanwezigheid van studenten kunnen ze niet langer rekenen. Dat wordt 85 procent. Wel kan een docent, die volledige aanwezigheid belangrijk vindt, altijd voor de oude opzet (twaalf bijeenkomsten plus practica) kiezen. Het verdwijnen van de volledige aanwezigheidsplicht stuitte in de raad op bezwaren, maar leidde niet tot een negatief advies.

De plannen zijn een reactie op de wens van een aantal docenten tot een minder strak harnas, zegt opleidingsdirecteur H. Hospers. Zes blokcoördinatoren van de zestien gaan de nieuwe onderwijsvorm dan ook uitproberen.

De faculteit gaat mee in de universiteitsmolen om de teugels in het onderwijs meer te laten vieren. "Bij anderen is er in het derde jaar projectonderwijs of pgo-plus."

Alleen de afstudeervariantblokken lenen zich voor de nieuwe vorm, zegt Hospers. Dan zijn de groepen overzichtelijk. Per variant zijn er zo'n dertig studenten, tegen 250 in de eerste twee jaar. Ook in het begin van het derde jaar zijn de groepen nog relatief groot. Voor het vierde jaar, bestaande uit stage en keuzeonderwijs, is een andere opzet niet nodig. Het keuzeonderwijs is al vrij van vorm.

Als voordelen ziet Hospers, naast meer vrijheid, een betere integratie van kennis en vaardigheden. Ook past deze vorm beter bij de stof in het derde jaar en bij de studenten. "Die zijn in het derde jaar volwassen geworden".

Tons van den Bosch

Vakantiewerk met de juiste ingrediënten

Het studentenleven is zwaar, hectisch en vol stress. Je studeert omdat je daarmee later op een interessante manier je brood wilt verdienen. In je eigen vakgebied en bij een bedrijf dat je aanspreekt. Een investering in je toekomst dus.

Maar ook studenten hebben recht op de goede dingen des levens zoals vakantie en een ruim gevulde beurs. Daarom vind je bij Maas International alle ingrediënten voor een aantrekkelijke vakantiebaan. Kom werken als automatenoperator!

Als marktleider verzorgt Maas International de koffie-, frisdranken- en snacksvoorziening via automaten bij zo'n 300 grote bedrijven en instellingen in heel Nederland. Tijdens de vakantieperiodes gaat onze dienstverlening gewoon door met de hulp van vakantiekrachten.

Als automatenoperator ben je manager van je eigen project. Geef aan bij welk bedrijf of in welke sector je graag een blik achter de schermen zou willen werpen, dan doen wij ons uiterste best om dat voor jou te regelen. Zo wordt je vakantiewerk een soort betaalde 'summerschool'.

Ben je geïnteresseerd?
Neem dan snel contact op met de afdeling P&O van Maas International B.V.

Suzan Verberne
(040) 264 45 38
sverberne@maas.nl
Paul van der Velden
(040) 264 45 80
pvelden@maas.nl

Vakantiewerk Automatenoperator

INGREDIËNTEN

Werk	Zelfstandig
	Afwisselend
Salaris	Goed
	Reiskosten
Extra's	Kans op multimediaset
	Bonusregeling

HOUDBAAR VAN JUNI TOT OKTOBER

Eerste plaats voor Emiel Seuren, Christel Grimbergen, Sjeng Tans en Job Cohen

De opvallendste smoelen van Maastricht

De leukste, de beste, de meest inspirerende of strijdvaardige? De 34 genomineerden die in januari op de smoelenpagina's van het lustnummer van *Observant* prijkten, hebben vijf maanden op de uitslag moeten wachten.

Helaas, het liep niet storm op de internet-site van *Observant*. Slechts 75 studenten en medewerkers voelden de behoefte om de aardigste of meest spraakmakende 'actieve student', 'smaakmakende ondersteuner', 'collegevoorzitter' en 'founding father' aan te wijzen.

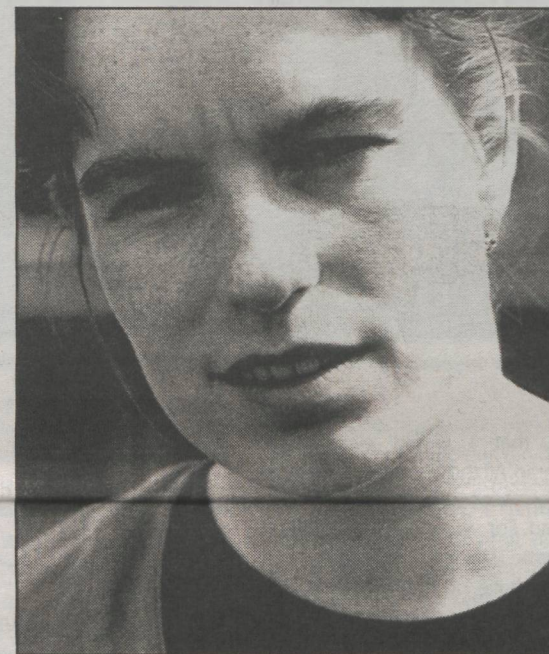
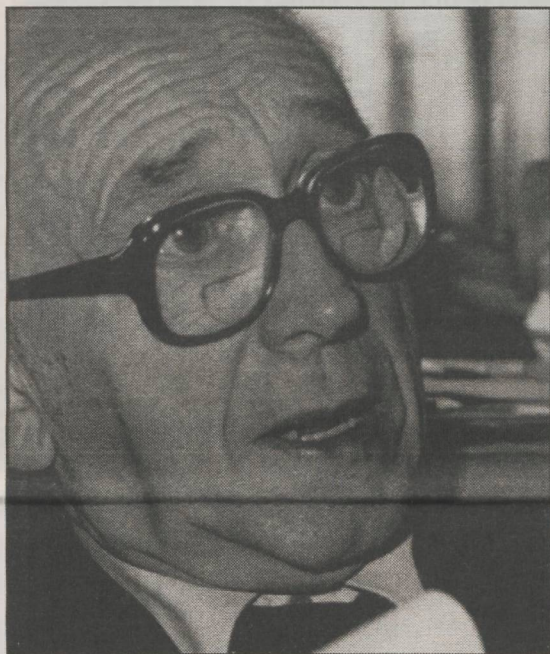
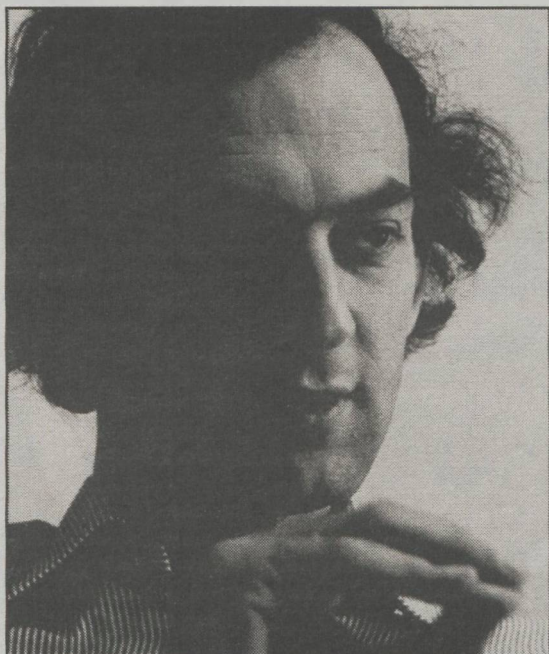
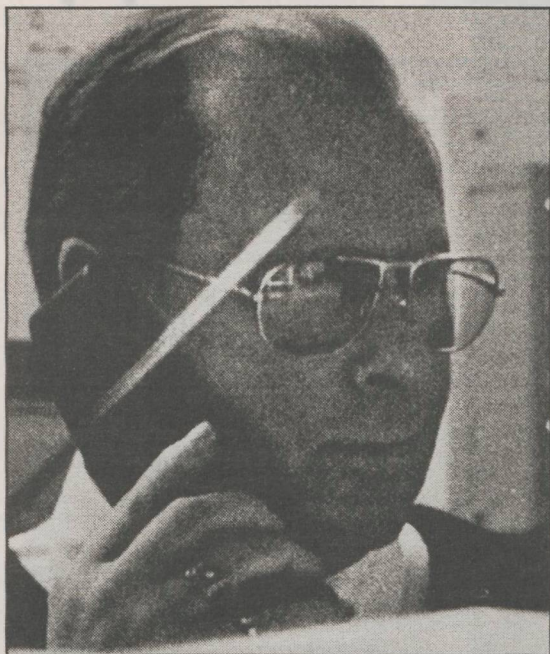
In de categorie ondersteuners werd het een nek aan nek race tussen klusjesman Jules Zeguers en de portier van de Tongersestraat Emiel Seuren. De laatste kreeg een kwart van alle stemmen en eindigt daarmee op de eerste plaats. "Nee, gekkie," roept hij uit als het nieuws hem ter ore komt. "Ik ben blij. Ik had het niet verwacht, maar wel gehoopt. Oh, is Julke tweede geworden. Ze zeiden hier aan de balie wel vaker: ik stem op jou. Maar de universiteit is zo groot geworden, ze kennen me niet meer allemaal. Vroeger wel, toen kenden ze me allemaal."

Er is echter een aanzienlijke groep inzenders die de voorkeur geeft aan een naam die niet op de *Observant*lijst stond. Zij noemen onder andere Marion Hendriks "al jaren bezielend medewerker van het Kamerburo", de twee portiers van de UNS 50, de vroegere griffier en huidig directeur van psychologie Ed Sporkkel en "portier John" van het Debijplein 1: "Omdat hij er voor zorgt dat in ieder geval je dag goed begint."

De overwinning van Job Cohen als meest briljante founding father (van de faculteit rechten) is erg nipt. Hij kreeg 26,7 procent van alle stemmen, waar collega Hans Philipsen (grondlegger gezondheidswetenschappen) het moest doen met 25,3 procent.

Twee medewerkers vroegen zich bijna verontwaardigd af waarom de foto van Wynand Wijnen, grondlegger van het probleemgestuurd onderwijs, niet was afgedrukt. "Hoe kunnen jullie hem nou vergeten??? Hij heeft het handelsmerk van de UM ontwikkeld!"

In de categorie 'actieve student' kreeg Christel Grimbergen veruit de meeste stemmen. Jammer genoeg was dit

Emiel Seuren, Job Cohen, Sjeng Tans en Christel Grimbergen (foto's archief *Observant*)

actieve lid van Nsem, oud-voorzitter van de LSVb en oud-universiteitsraadlid (twee termijnen), wegens vakantie niet bereikbaar voor commentaar. De huidige voorzitter van Nsem Martin Smit werd op gepaste afstand tweede.

Ook hier verschenen andere namen: oud-universiteitsraadlid Catharine Kuyvenhoven, olympisch zwemmer Pieter van den Hoogenband en oud-faculteitsraadlid van geneeskunde Lidewij Wind. De groep van vier collegevoorzitters heeft ook een duidelijke winnaar: Sjeng

Tans, de inmiddels overleden grondlegger van de UM en eerste voorzitter kreeg 41 procent van de stemmen. Opvallend is dat het vooral studenten zijn - die hem dus niet gekend hebben - die hem deze eer geven. Karl Dittich eindigt als tweede met 34 procent van de stemmen. Hij haalde zijn stemmen vooral bij de medewerkers. Daar heeft hij wel een verklaring voor: "Ik geloof dat ik onder bepaalde studentengroepen niet zo'n goede pers heb. Ik ben een regent, hè." Om vervolgens winnaar Tans te loven.

"Zonder hem was er geen universiteit geweest. Logisch dat hij als de beste wordt gezien. Maar iedere collegevoorzitter heeft zijn eigen rol gespeeld. Door Van den Biggelaar zijn de grote studierichtingen naar Maastricht gekomen. En Loek Vredevoogd was de beste strateeg."

Riki Janssen

De inzenders die een boekenbon hebben gewonnen, krijgen persoonlijk bericht

Veel en vet eten, en toch afvallen

Patiënten met vetzucht (obesitas) zullen ernaar snakken: een geneesmiddel waarmee ze afvallen, zelfs als ze de ene vette hap na de andere verstouwen. Bij muizen zijn de experimenten al geslaagd, bij mensen verkeren ze in een beginstadium. Baanbrekend was het onderzoek van de Maastrichtse gezondheidswetenschapper Patrick Schrauwen. Vandaar dat hij onlangs - in Wenen - tijdens het congres van de Europese Obesitasvereniging in de prijzen viel.

De *Young Investigator Award for Basic Science 2001* lijkt nog het meest op een oeuveprijs voor beginners. Hoewel de award - een oorkonde plus tweeduizend euro - in het leven is geroepen om jonge onderzoekers aan te moedigen, krijgt Patrick Schrauwen (30) de onderscheiding voor al zijn prestaties op dit gebied. De postdoc-onderzoeker, werkzaam bij het Maastrichtse instituut Nutrim, hield zich in zijn proefschrift (1998) al bezig met obesitas; niet op

het niveau van de psyche maar van elementaire lichamelijke processen. Het begon allemaal in 1997 met de Zwitserse vondst van een raadselachtig eiwit, UCP2 geheten, dat bij de mens voorkomt in allerlei soorten weefsel (in vetten, spieren, hersenen). Maar waarom dat eiwit daar zit, bleef in nevelen gehuld. Een paar maanden later volgde een tweede ontdekking: UCP3, een vergelijkbaar eiwit dat vooral in menselijk spierweefsel voorkomt. Ook van deze eiwitten bleef de functie onduidelijk. Bekend was wel dat UCP's zich bevinden in de mitochondriën, oftewel in de zogenoemde energiecentrale in de cel. Daar waar vetten en koolhydraten worden verbrand en energie ontstaat voor ons dagelijks handelen. Ook duidelijk was dat deze zogeheten ontkoppelingseiwitten de boel saboteren, wat leidt tot een inefficiënte verbranding van vetten en koolhydraten. Dus hoe meer van deze eiwitten in het lichaam, hoe meer er

verbrand moet worden om eenzelfde hoeveelheid energie op te wekken. In zijn postdoc-onderzoek, dat startte in 1998, gaat Schrauwen op zoek naar hun functie. Als een van de eersten maakt hij geen gebruik van dierproeven maar van proefpersonen. Het vermoeden was dat deze eiwitten het lichaamsgewicht op peil houden. Bij dieren is dat zo. Eten die te veel, dan rukken de UCP's massaal uit, en beginnen te saboteren. Ze moeten dan meer vet verbranden, waardoor hun lichaamsgewicht op peil blijft. Eten ze te weinig, dan blijven de eiwitten weg, waardoor de vetverbranding niet wordt geremd en zo minder vet wordt opgestookt. Nee dus. De uitkomsten van onderzoek bij mensen bewezen precies het tegenovergestelde, en maakten in eerste instantie het mysterie alleen nog maar groter. Bij proefpersonen die te weinig aten, bleven de UCP's niet bepaald weg. Hun aantal nam juist toe.

Dat was reden voor Schrauwen om te bezien hoe die eiwitten zich gedragen in verschillende situaties: bij mensen met overgewicht, met diabetes, die vet eten, die afvallen. Zijn slotconclusie luidt nu dat UCP3's helemaal niet de functie hebben om de energieproductie in de mitochondriën te saboteren - dat is maar een neveneffect. Wat ze eigenlijk beogen is de energiecentrale te beschermen tegen een te hoog (giftig) vetzuurgehalte dat vrijkomt bij diezelfde vetverbranding. Maar goed, neveneffect of niet. "Hoe meer ontkoppelingseiwitten in het lichaam, hoe meer sabotage, hoe meer kilo's mensen kwijtraken. Terwijl ze niet eens minder of minder vet hoeven te eten." Kortom, het wachten is op een medicijn dat de aanmaak van UCP3's stimuleert.

Maurice Timmermans

Beste Maaike,

Ik ben gek op de DSM. Prachtig al die schoorstenen en buizen. Wat is de mens toch knap, denk ik dan. Jouw associaties met de vorst der duisternis, met een modern spookhuis worden bij mij veeleer gewekt wanneer ik te maken krijg met de universitaire dienstverlening (thans gemoderniseerd). Bij DSM weten de ingenieurs heus wel wat ze doen, maar in de universitaire dienstverlening rotzooit men maar wat aan. Rode draad lijkt maximale klantvriendelijkheid.

Zo is op Randwijck, onder UNS40, de nieuwe parkeergarage in gebruik genomen. Maar je mag niet binnendoor naar je werk. Om genoeg ongemak te creëren moet je buitenom, via een ijzeren trap (bij regen spekglad) en het voorplein naar binnen. Er zijn wel interne doorgangen, maar die zijn afgesloten.

Bezoek van buiten dat parkeren wil komt terecht in een stalinistische bureaucratie, die in Oost Europa al in de vorige eeuw is afgeschaft. Bezoekers moeten eerst een formulier halen bij de portier dat na invulling ondertekend moet worden door de bezochte functionaris, anders krijgt men geen uitrijmunt en komt men de parkeergarage niet uit. Waarom niet gewoon alle secretariaten een zak uitrijmunten geven? Dat lijkt te veel op dienstverlening, daar zijn we niet voor. Er zou eens misbruik van worden gemaakt. Rijk DSM moet je je ook aanmelden. (Ik heb niet zelf meegemaakt)

Ongetwijfeld ben jij ook gelukkige ontvanger van een brief van commissie Knipsaël over de uitbreiding van de UM-kaart. (Knipsaël, een naam, duivels als Beëlzebub. Dankbaar om te verhaspelen, maar dat is mij enkele jaren geleden door het CvB verboden.) Met één penmenstreek wordt door de gemoderniseerde dienstverlening uitgemaakt dat we een nieuwe UM-kaart krijgen.

Als een dronken tor zwalkt die kaart over de weg: Twee jaar geleden ging de foto er af, nu moet hij er weer op. Binnen een week foto opsturen, anders krijgt u geen kaart, zo bast Knipsaël het volk toe. Een functionerend kopieersysteem wordt vervangen door planeconomie, waarbij de baas besluit hoeveel elke medewerker mag kopiëren.

We hadden in de mensa al de belachelijke gewoonte dat contant betalen alleen op straffe van 30% boete kon. In de Orwelliaanse newspeak van de beambten kreeg je 30% korting als je met je UM-kaart betaalde (Onzin, want dan zou je op vertoon van je kaart ook contant die 30% korting moeten krijgen). Ook dat laatste wordt nu echter door Knipsaël afgeschaft. Hij gaat ons dwingen om de chipper, hét fiasco van de Nederlandse bankwereld, te gebruiken. Keuze voor de klant? Natuurlijk niet. Meneer Knipsaël heeft besloten dat we voortaan allemaal gaan chippen. Erg fijn ook voor onze buitenlandse studenten zonder Nederlandse bankrekening.

Maaike, laat onze stem klinken! Laat iedereen die dit niks vindt dat ook aan deze Knipsaël (H.Knipsaël@FED.unimaas.nl) luid en duidelijk kenbaar maken: wij willen contant (zonder boete) of met de UM-kaart kunnen betalen. Weg met de betutteling! Laat die diensten eindelijk eens doen waar ze voor zijn: het de klant naar de zin maken!

Een strijdvaardige groet,

Louis

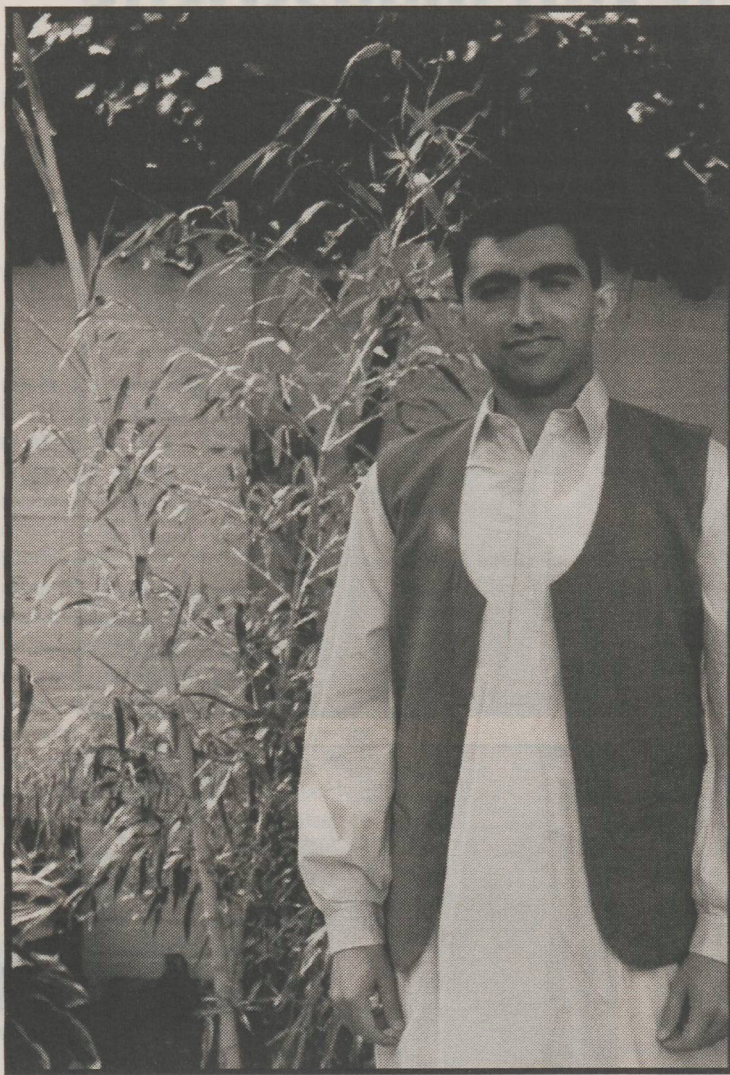
Part 15 of a series on foreign students and their wardrobes

A veil by choice in Pakistan

There is a large map of Pakistan hanging on the wall of his student room in Aachen. Syed Rashid Hussain Shah (26, the first two names are first names) tells us he is from Karachi, lives in Aachen and studies in Maastricht. Having obtained his bachelor of Business Administration in Pakistan, he is now studying third-year subjects in International Business Administration. "The manner in which I dress has very little to do with my belief as a Muslim, I simply wear what is comfortable."

"When I am at home," says Syed Rashid in shirt and jeans, "I sometimes wear a *shalwar qameez*." He starts up his computer to show a picture in which he is wearing a long, wide silk dress with long sleeves (*qameez*) and wide cotton trousers (*shalwar*). Everything is completely white. "I wore these clothes to a wedding. White is a symbol for softness and austerity." Often one also wears a *waskit* over those clothes, it is a type of sleeveless jacket. But according to the ever-smiling Pakistani, such clothes are hard to find on the streets of an international and westernised commercial city like Karachi. The reactions were really great when he and some Pakistani friends went out for a night on the town, each wearing a *shalwar qameez*. "People were astonished and stared at us. Apparently it looked really wonderful. The students with whom I live do not bat an eyelid anymore when I go around in these clothes."

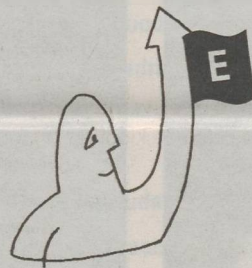
According to Syed Rashid, there are great differences between Pakistan and neighbouring Afghanistan. "I cannot

Syed Rashid Hussain Shah (photo Philip Driessen)

imagine that I would ever go to Afghanistan. All those rules! For example, you must always wear something on your head. For women it is even more problematic. They are compelled to wear veils. They have no choice. In Pakistan, women only wear veils if they choose to do so themselves."

Rutger Hondelink

PAGE SIX

Cash to disappear 'Chipknip' to become only means of payment at the UM

Cash will be banished at the Universiteit Maastricht. From 1 January 2002, employees, students and visitors to the university will only be able to pay with their 'Chipknip' or 'Chipper' – an option that is included on every Dutch bank card or postal giro card, but which is used by very few people. In addition, everyone will receive a UM Card with a photograph that also serves as proof of identity.

The cash registers in the student cafeterias and all sweets and drinks vending machines at the UM will be adapted during the next few months to prepare them for the use of the Chipknip. Soon the new UM Card can also be used for copying. The number of free copies that employees can make will be determined by their immediate superiors. Those who wish to make private copies can use the Chipknip to set up their own budget on the card. Students can also 'load' their cards in this way. The UM Card, which has been tested successfully in Randwijck, will have more functions: it will serve as a student card, university library pass, proof of identity, and in the future probably also as a sports card. The Executive Board wants to change over to digital money because handling cash is inefficient, expensive and risky. The arrival of the Euro demanded a quick decision. H. Knipsael, project leader of the conversion operation that costs eight hundred thousand guilders: "Every week, we collect huge amounts of money at sales outlets, count it and dispatch it to the bank. This is accompanied by a whole circus of procedures.

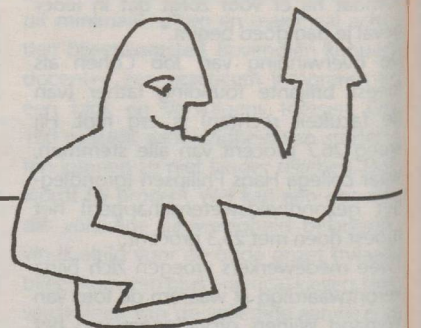
Moreover, money is being stolen, in the past, but recently as well."

The most important consequence of this decision is that employees and students will have to activate their Chipper (Postbank) or Chipknip (all other banks). At the beginning of 2002, the Postbank will also adopt the Chipknip, which – unlike the Chipper – uses the same PIN code as one's bank card. The system, which has been on the market since the mid-nineties, has never been a success, despite ardent attempts by the banks to sell this concept of the 'digital purse' used primarily for small payments, to the people.

Chances are that many employees and students have never 'chipped' before. The UM has not investigated this, but according to Mr. Knipsael everyone will automatically become enthusiastic. "To be quite honest, I never used it myself. When it was mentioned here, I tried it out. And it proved to be extremely easy to pay in that way, much faster than using the regular bank card."

Throughout the university, 'filling stations' for the Chipknip will be installed. There will be a transition period from August to December, during which time cash is still accepted. Mr. Knipsael is not too worried about any resistance against this digitalisation: "Nobody is compelled to eat or make their photocopies here. But those who do want to do so, will have to use our system."

Visitors from abroad, for example, and exchange students who do not have a Chipknip, can buy a prepaid Chipknip paid for in Euros. (Mdw)

SPORT

In de slipstream van Jos Verstappen

Na afloop van de Pinksterraces op het circuit van Zandvoort mocht Xavier Maassen (20) voor het eerst vanaf het podium een fles champagne leegspuiten over het publiek. De derdejaars student internationale bedrijfskunde eindigde in zijn Formule Ford-racewagen op tweede plaats. "Ik ben altijd met het racen bezig. Het is meer dan alleen maar rondjes rijden."

Voorgeschiedenis

"Dit is mijn eerste seizoen in wat officieel de Landis Formule Ford-klasse heet. Hiervoor heb ik ongeveer vier jaar gekart. Ik ben relatief laat begonnen, zeker als je bedenkt dat mijn pa een autosportverleden heeft. Hij is drie keer Nederlands kampioen in de toerwagenklasse geweest. Op een gegeven moment kocht hij een paar karts om mee te racen en zo ben ik er ingerold. Het ging vanaf het begin erg goed."

De wagen

"Nu heb ik dus de overstap kunnen maken naar de Formule Ford. Die heeft een licht aangepaste 1.8 liter Ford-motor

Xavier Maassen: "Het is meer dan alleen rondjes rijden" (foto Philip Driessen)

met 150 pk. De open éénzitter weegt maar 450 kilo. Dat gaat dus wel even wat harder dan een kart. Op het circuit van Spa-Francorchamps haal ik op het rechte eind 240 kilometer per uur. Evenals een kart heeft dit type geen vleugels

zoals je die op een Formule 1-wagen aantreft. Dat maakt het een stuk makkelijker om elkaar in te halen, omdat je geen last hebt van luchtverwelingen achter de wagen. Je leert dus echt goed rijden. Daarom wordt deze categorie ook

wel gezien als het ideale opstapje naar de zwaardere klassen."

Vorbereiding

"Drie keer per week ben ik in de sport-schoon te vinden waar ik onder begelei-

ding van een persoonlijke trainer een intensief programma volg. Ik denk dat mijn goede conditie misschien wel voor eenderde heeft bijgedragen aan mijn tweede plek. Op de dag van de wedstrijd zijn er nog testen en vrije trainingen. Vlak voor de start trek ik me altijd even terug en zet ik de schroefjes van mijn vizier allemaal precies recht, een kleine tic van me."

"Om zo'n wagen te laten rijden is geld nodig: één seizoen kost al snel anderhalve ton, afhankelijk van de schade die je rijdt. Zeventig procent brengen de sponsors op, de rest komt onder andere van mijn pa. Hij heeft een commerciële achtergrond en kent de weg in de race-wereld. Hij regelt de grote contracten. Zelf doe ik de kleinere sponsors en daarbij komt mijn studie bedrijfskunde goed van pas."

De charme

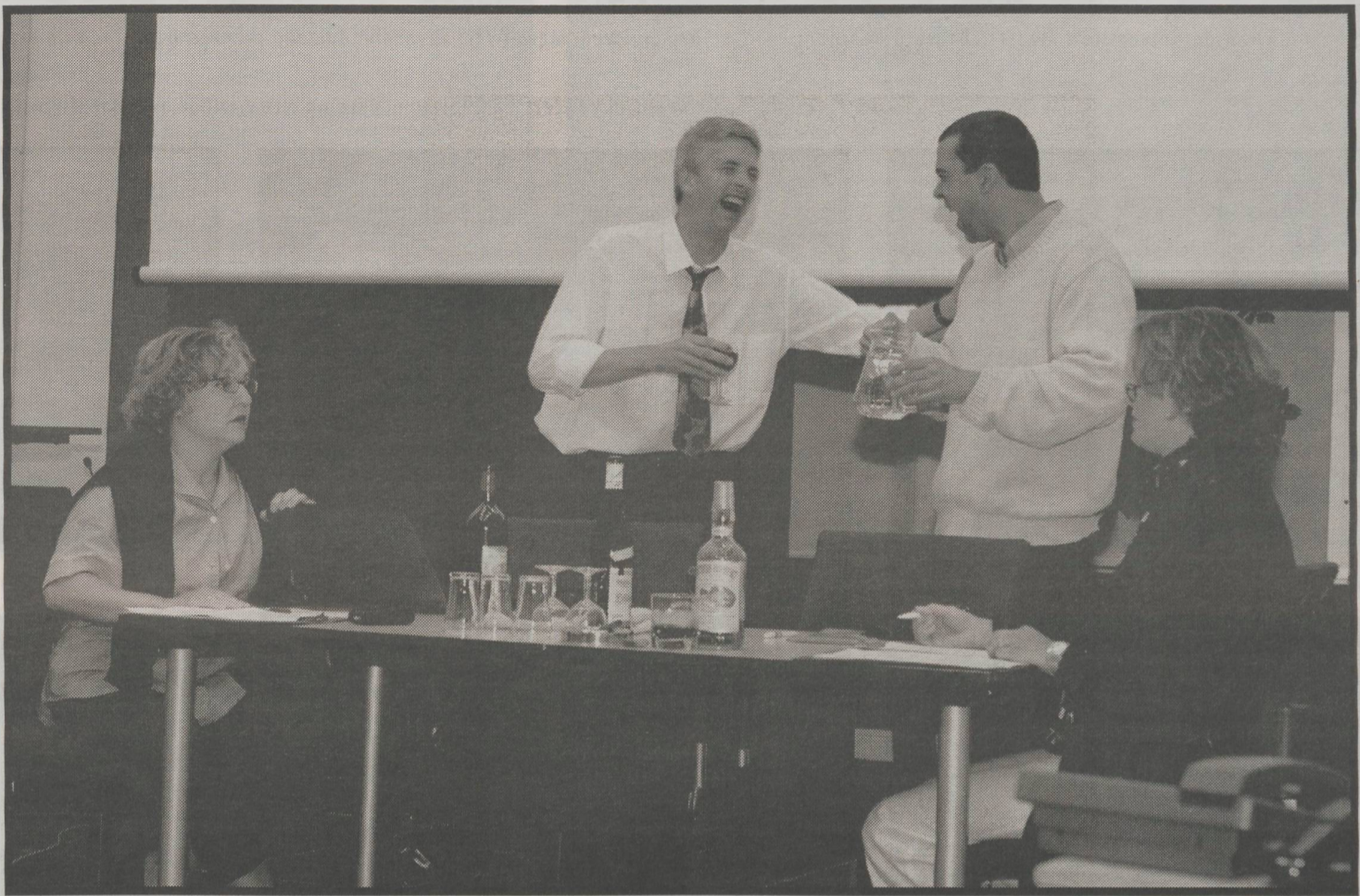
"Racen is natuurlijk alleen al super vanwege de snelheid. Maar bij mij draait alles om het winnen, om een podiumplaats. Ik had me al een beetje ingesteld op een hoge klassering omdat ik me voor deze race als zesde kwalificeerde. In de laatste bocht van de laatste ronde haalde ik nog twee wagens in. Ik werd helemaal gek; schreeuwend in mijn helm ging ik als tweede over de finish."

Rutger Hondelink

Ludieke middag over Vlaams-Nederlandse cultuurverschillen

Nederland-België 1-1

Jos Wilmots, emeritus professor aan het Limburgs Universitair Centrum, heeft plaatsgenomen achter het spreekgestoelte en is daar omslachtig in de weer met een zakdoek. Hij excuseert zich voor zijn neusverkoudheid. "Bij ons heet dat een snotvalling", vervolgt hij. De Nederlanders in de aula aan de Minderbroedersberg moeten daar om lachen, de Vlamingen glimlachen mee. Daarmee is het thema van deze middag, midden in de universitaire feestweek, getroffen: Vlamingen en Nederlanders spreken ogenschijnlijk dezelfde taal, maar de misverstanden en cultuurverschillen over en weer zijn legio. Dat zou allemaal niet zo erg zijn, ware het niet dat de Universiteit Maastricht en het LUC samen de TUL, de transnationale Universiteit Limburg gaan vormen. En dan kan het wel eens lastig worden.

Vlamingen en Nederlanders spreken ogenschijnlijk dezelfde taal, maar de misverstanden en cultuurverschillen over en weer zijn legio (foto Philip Driessen)

Hoe lastig blijkt aan het einde van het programma, als een groepje Vlaamse acteurs (het was een "ludieke" middag) een paar uit het leven gegrepen scènes speelt. Zoals die waarbij twee nogal gestresste Nederlandse dames, afgevaardigden van de UM, in Diepenbeek arriveren om er met hun Vlaamse evenknieën over het een of ander te vergaderen. Ze zijn iets te laat, excuseren zich, maar willen dan wel meteen beginnen. De Vlamingen zijn daar echter nog helemaal niet aan toe. Dat hun collega's te laat zijn zal ze worst wezen, want het eerste uur van de bijeenkomst mag, nee moet wat hun betreft geheel gewijd worden aan *small talk* en gezelligheidspraat. Want zo leer je elkaar tenminste kennen. Of de dames dus wel eens daar en daar zijn geweest, en hoe ze het er vonden, en dat de neef van de buurman van de Diepenbeekse collega daar nog familie heeft, en die ... et cetera.

Op tafel staan wat flessen alcoholica, de Belgen hebben zich al gul ingeschonken maar de Nederlandse dames blijven hooguit een spaatje. De bespreking van de stukken mondt vervolgens uit in een complete spraakverwarring en groeiende irritatie, waarbij men over en weer vindt dat de ander het volledig bij het verkeerde eind heeft, terwijl ze het in feite eens zijn.

Een ding is het publiek in de zaal heel erg duidelijk: als de TUL zo van de grond moet komen, gaat het een eeuwigheid duren. Toch zal collegevoorzitter Dittrich achteraf zeggen dat hij zeer veel in de sketches herkende. Werk aan de winkel dus. Want wat zijn nu precies de verschillen, en wat doen we er mee? Aangezien dit een universitaire bijeenkomst is, zijn er ook serieuze beschouwingen geprogrammeerd. Van de Nederlander Ad van Iterson bijvoorbeeld, die "het evangelie van Hofstede" bracht: hoe

scoren Belgen en Nederlanders op diens culturele variabelen? Verrassend verschillend, zo bleek. Van Iterson sprak zelfs van "een culturele kloof ter hoogte van het Albertkanaal". Want Nederlanders zijn veel 'feminiener' dan Belgen, en die zijn weer gesteld op veel 'machtsafstand' binnen organisaties, Nederlanders juist niet. Belgen neigen tot 'onzekerheidsvermijding' en dus veel regels, Nederlanders gek genoeg minder. Van Iterson: "Er is natuurlijk wel een onderscheid tussen de behoefte aan regels en de wil om er ook naar te leven." Slechts op één punt kwamen de scores overeen: de mate van individualisme.

Toch is ook dit evangelie aan enige sleet onderhevig. Hofstedes onderzoek dateert uit de jaren zestig, "en sindsdien gaan er voor mijn gevoel elk jaar een paar procenten van die verschillen af", meldt dagvoorzitter Wilmots later. De Belgische spreker van deze middag

denkt daar echter anders over. Paul Wouters, filosoof en directeur van de Internationale School voor Wijsbegeerte woont en werkt in Leusden, is getrouwd met een Nederlandse, en vindt de verschillen er binnen zijn gezin alleen maar groter op worden, zelfs na zestien jaar. In zijn werkomgeving is hij overigens altijd heel hartelijk bejegend: "Nederlanders hebben de neiging de verdwaalde Belg erg te knuffelen. Maar hoe het gaat als die ineens met heel veel tegelijk komen? Ik weet het niet." Via uitstapjes naar Claude Lévi-Strauss, Norbert Elias en *Het Belgisch frietenboek*, concludeert hij dat de Belg voor de Nederlander als de klassieke "barbaar aan de periferie van de beschaving" fungeert. Dat zou verfrissend en vernieuwend moeten werken.

Zulks vonden ook de twee hoogste bazen van de nu verloofde instellingen, Martens van het LUC en Dittrich van de

UM in de nabespreking. Martens: "Verschillen leiden tot innovatie, ze vormen een drijvende kracht." En Dittrich: "Poets de verschillen niet onder tafel, dan weet je tenminste waar je het over hebt."

Dat de Belgen zelf overigens andere ideeën koesteren over de vraag wie nu precies de barbaar is aan wiens periferie beweest het acteursgezelschap in de eerdergenoemde sketch. De twee gastronomisch degelijk onderlegde Diepenbeekse functionarissen waren maar al te blij dat de vergadering met de Nederlanders bij hun in huis plaatsvond. "Verselijk, zo'n lunch in Maastricht. Alleen maar genetisch gemanipuleerde broodjes met hesp en kaas!"

Wammes Bos

Miljoenen guldens extra voor faculteiten geneeskunde

De universiteiten krijgen de komende jaren miljoenen guldens extra voor de gestegen studentenaantallen bij geneeskunde en tandheelkunde.

Om het tekort aan artsen op te vangen, verhoogde minister Borst de numerus fixus voor de medische opleidingen stapsgewijs van 1500 tot 2400 over drie jaar. De universiteiten drongen al geruime tijd aan op extra geld om de gestegen instroom op te vangen. Aan die wens is Den Haag tegemoet gekomen. Dit jaar is 45 miljoen extra beschikbaar. Het bedrag loopt uiteindelijk op tot 126 miljoen gulden structureel per jaar. Uit de *Voorjaarsnota* bleek eerder dat de universiteiten bovendien mogen rekenen op 100 miljoen gulden voor de

invoering van het bachelor-masterstelsel en extra geld voor arbeidsvoorwaardenbeleid.

De vereniging van universiteiten VSNU toont zich redelijk tevreden, al constateert ze zuurtjes dat minister Hermans kennelijk geen geld over heeft voor tweejarige masterstudies of wetenschappelijk onderzoek. De universiteiten zijn wel blij dat aan de jarenlange bezuinigingen onder Hermans' voorganger Ritzen een einde is gekomen. De tegenhanger van de VSNU bij de hogescholen, de HBO-raad, stak eerder zijn teleurstelling niet onder stoelen of banken. De hogescholen krijgen minder geld omdat de toestroom van eerstejaars is gedaald. Ze vrezen daardoor vernieuwingen als kenniskringen en de aanstelling van lectoren uit eigen zak te moeten betalen.

HOP, Wieland van Dijk

OESO-vergelijking: alleen Turkije scoort lager

Nederland geeft veel te weinig uit aan het onderwijs

Van alle westerse industrielanden besteedt Nederland, op Turkije na, relatief nog steeds het minste geld aan onderwijs. Het hoger onderwijs komt er verhoudingsgewijs redelijk vanaf. Op dat punt behoort Nederland tot de middenmoot.

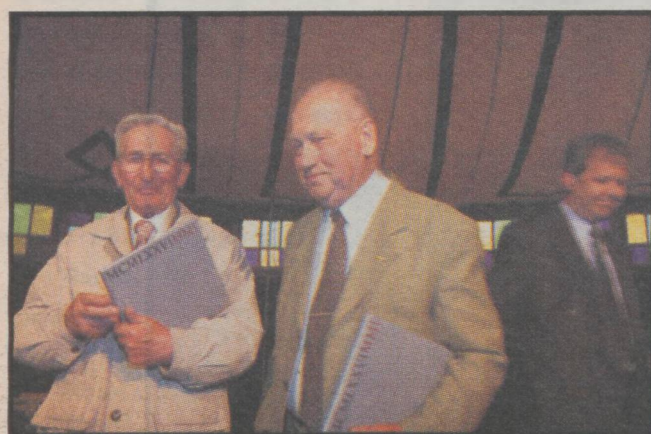
Dat valt op te maken uit het rapport dat de OESO, een organisatie van 29 industrielanden, afgelopen woensdag naar buiten bracht. Ieder jaar vergelijkt de OESO de onderwijsuitgaven en prestaties van 29 westerse landen. Nederland besteedde van 1995 tot 1997 steeds minder van haar nationale inko-

men aan onderwijs. Die daling is in 1998 tot staan gebracht, maar Nederland blijft tot de hekkensluiters behoren. Zij gaf in 1998 4,6 procent van het bruto binnenlands product (bbp) uit aan onderwijs. Dat is 1,2 procent lager dan het OESO-gemiddelde. Alleen Turkije heeft met 3,5 procent minder over voor haar onderwijs. Terwijl het basis- en voortgezet onderwijs ver achterblijven bij het OESO-gemiddelde, scoort Nederland met het hoger onderwijs net iets boven de middenmoot. Zij geeft nauwelijks minder uit dan landen als Frankrijk, Engeland en Duitsland. Het geld voor hoger onderwijs weet Nederland redelijk efficiënt te besteden. Van alle Nederlanders tussen de 19 en 26 jaar heeft zo'n 33 procent een hbo-

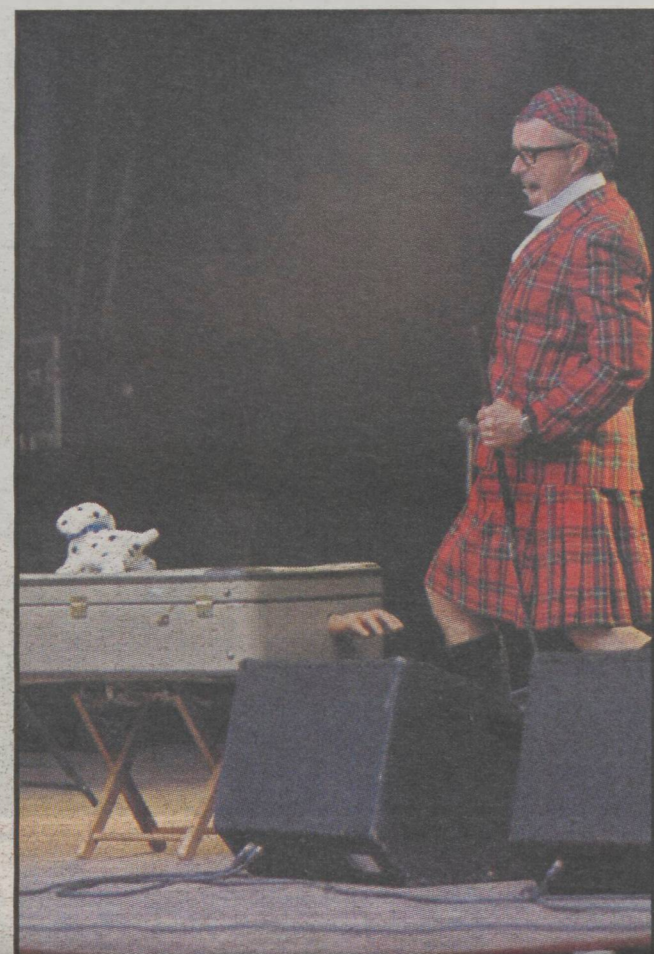
of universitair diploma. Met dat aantal staat Nederland op de vijfde plaats, nog voor de Verenigde Staten. Die trekt per jaar bijna twee keer zoveel geld uit voor hoger onderwijs, terwijl slechts 32 procent van de bevolking tussen de 19 en 26 jaar een studie in het hoger onderwijs heeft afgerond. Of de Nederlandse afgestudeerden ook beter hoger onderwijs hebben genoten dan hun Amerikaanse collega's, valt overigens niet op te maken uit het OESO-rapport. (HOP)

Jubileumfestiv: groots en meeslepend

Geweldig, professioneel, spetterend, indrukwekkend. Superlatieven schieten te kort om het jubileumfestival, dat vorige week door Studium Generale ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan van de Universiteit Maastricht werd georganiseerd, te omschrijven. Maar liefst zeventienduizend mensen bezochten de festivaltuin, en nog eens twintigduizend togen zaterdagavond naar het concert van Rowwen Hèze op het Vrijthof. Fotograaf Philip Driessen maakte een foto-impressie.

Maandag 4 juni 16.27 uur. Jules Zeguers en Bernard van Swaay ontvangen als eerste het jubileumboek

Dinsdag 19.35 uur. Mister Peabody op het podium in de tuin

Vrijdag 15.18 uur. Oud-UM'ers terug op vertrouwde plek

Maandag 16.45 uur. Hans Philipsen geeft startschot voor het festival

Vrijdag 22.37 uur. Wachten tijdens personeelsfeest

Vrijdag 22.50 uur. Uscman Ali is zo vlug als water

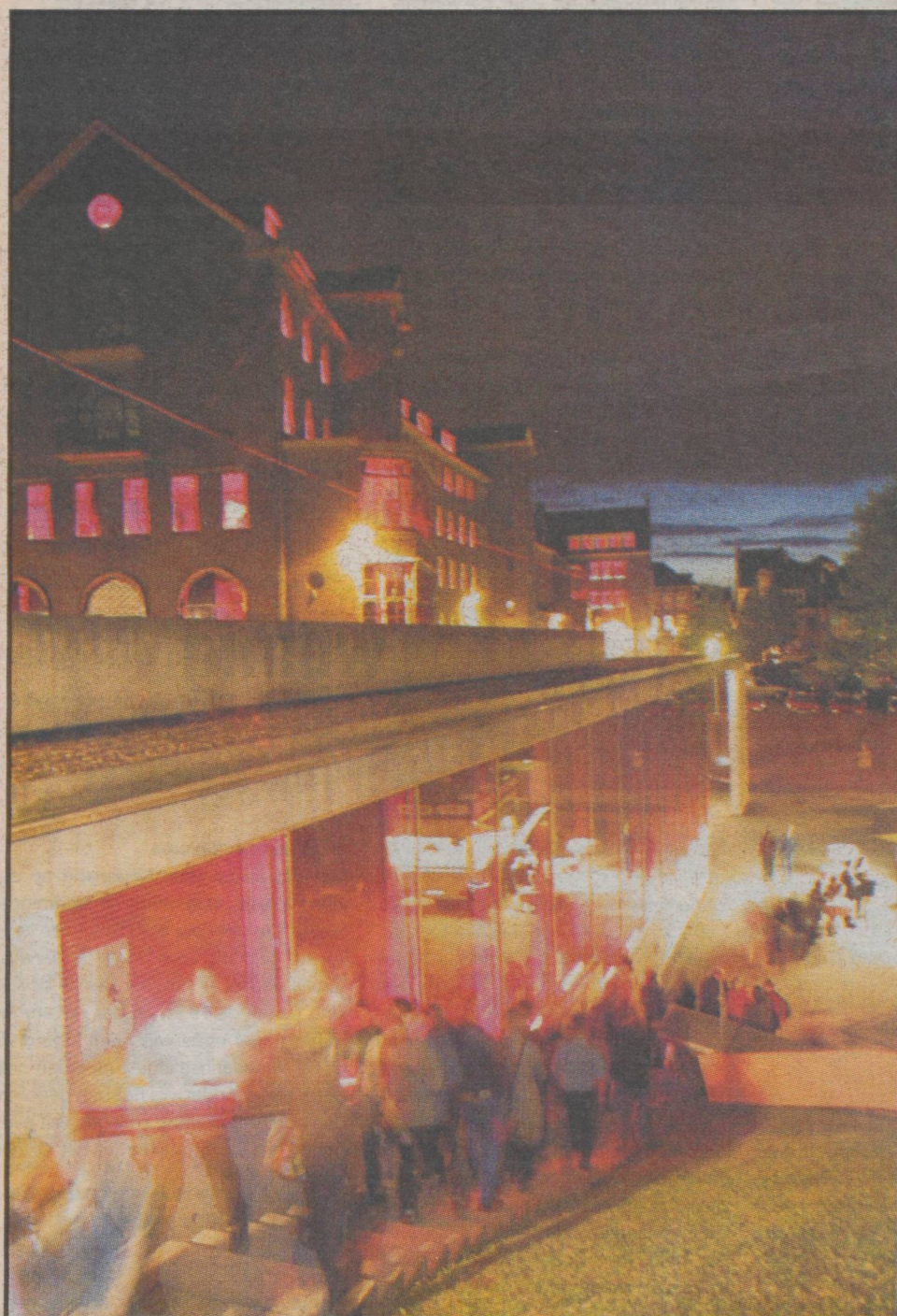
Zaterdag 15.27 uur. Alumni genieten van de show van Leo Bassi

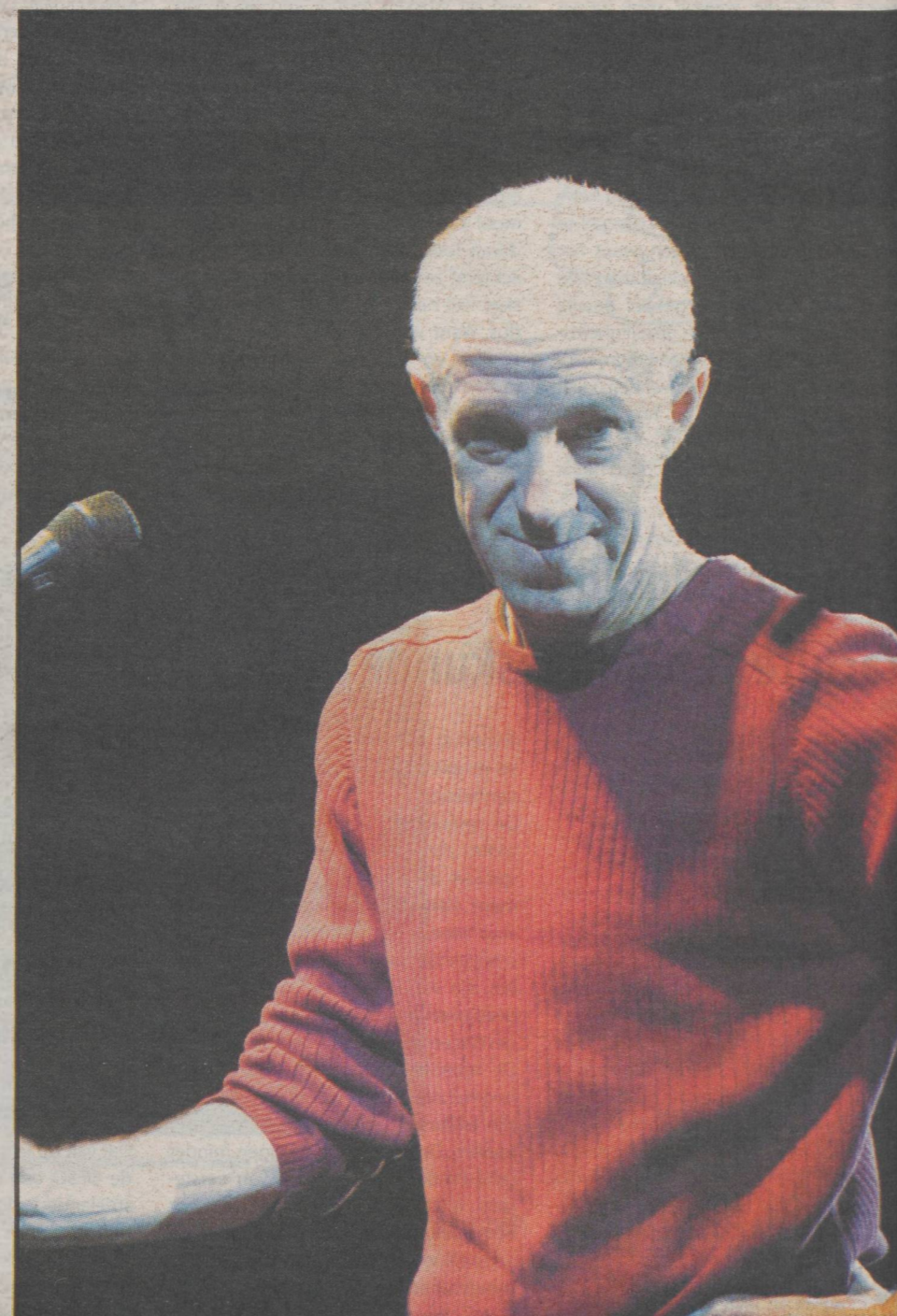
Vrijdagnacht 01.31 uur. Koko's eindfeest

Zaterdag 18.24 uur. Oud-studenten halen herinneringen op

Woensdag 22.34 uur. Festival in volle gang

Vrijdag 23.30 uur. Raymond van het Groenewoud, de klapper van de avond

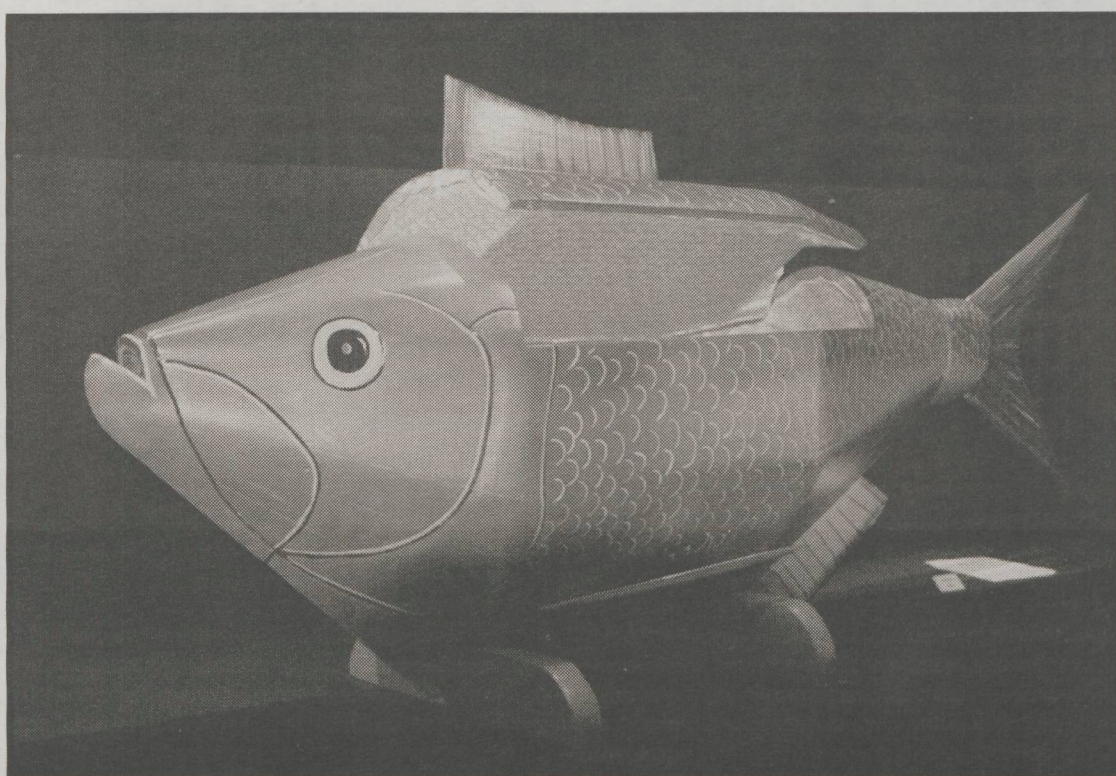

Zaterdag 9 juni 23.08 uur. Meezingen met Rowwen Hèze op het Vrijthof

De vreugde van een begrafenis in een rode peper

Fantastische grafkisten in het Afrika Centrum

Het verhaal gaat dat rond 1950 Ata Owoo, meester-timmerman in Teshi, een aan Accra – de hoofdstad van Ghana – vastgegroeid vissersdorp, de opdracht kreeg om voor een naburig dorpsheer een draagstoel in de vorm van een cacaofoon te maken. Voordat de stoel klaar was, overleed het hoofd. Hij had bij zijn leven zozeer naar zijn erzetel uitgekeken dat besloten werd hem in de stoel te begraven. Aan dat voorval moest Kane Kwei, meester-gezel van Ata Owoo, denken toen een jaar later zijn grootmoeder overleed. Eén droom had zij nooit verwezenlijkt: vliegen. Zij kwamen op het idee grootmoeder in een kist in de vorm van een vliegtuig ter aarde te bestellen. De dorps- en clange-noten waren zo onder de indruk, dat Kane Kwei een eigen bedrijf begon als kistenmaker. De felgekleurde voorwerpen kregen een vorm die bij de overledene paste. Een adelaar voor het dorpsheer, een vis voor de visser, een cacaofoon, ui, of peper voor de landbouwer, een koe voor de veeteler, een Mercedes voor de rijke of een bijbel voor een heilig man. Een traditie was ontstaan. In 1973 kreeg deze mondiale dimensies, toen een galerie in Los Angeles tien kisten bestelde voor de verkoop als kunstvoorwerp. Sindsdien staat Teshi op de wereldkaart en zijn Kane Kwei en velen van zijn gezellen toegetreden tot de rijen van erkende kunstenaars. Toch

Een kist van Teski (foto Philip Driessen)

bestaat de grafkist van Teshi vooral bij de gratie van zijn toenemend gebruik bij begrafenissen. Uit heel Afrika komen leerlingen naar Teshi om het vak te leren. Het is waarschijnlijk dat de fantastische kisten een vast onderdeel zullen worden van de teraardebestelling. Eert

Uw doden, bevestigt hun status, want zij zullen als voorouder onder ons blijven.

Deze zomer wijdt het Afrika Centrum in Cadier en Keer zijn tijdelijke tentoonstelling aan de grafkisten van Teshi. Mooi

opgesteld staan zij in een bonte menigeling van voorstellingen bij elkaar. Afrikaad, een kleine onderneming, die handel drijft met onder andere Ghana, maakt deze bijzondere uitstalling mogelijk. Gelukkig worden ze niet alleen gepresenteerd als kunstvoorwerp. De

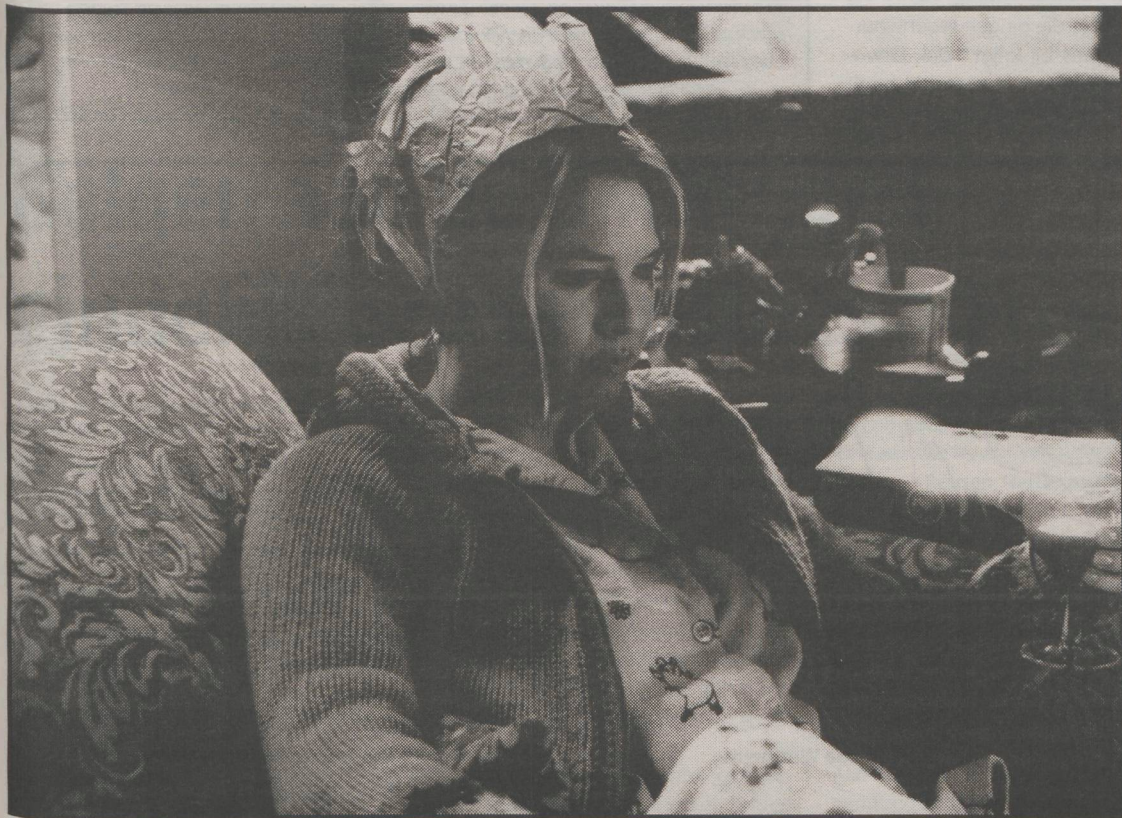
bezoeker kan ook een videoband bekijken waarop een begrafenis is vastgelegd. Een plechtig, verdrietig en vrolijk gebeuren waarbij de overledene als toekomstig voorouder met gemeenzaamheid wordt bejegend.

Zo'n tentoonstelling zet aan het denken. Je beseft weer eens dat eeuwenoude tradities niet bestaan. Steeds opnieuw vinden er betrekkelijk toevallig combinaties van omstandigheden plaats die oude vervagende gebruiken omzetten in nieuwe gewoonten. De grafkisten ogen exotisch, maar zijn nieuwlichterij. Kane Kwei zelf vond ze ook niet 'typisch Afrikaans'. Een aangrijpende gedachte is dat het een voorrecht zou zijn in Teshi begraven te worden. Je hoeft er niet in auto's te stappen om met een paar familieleden over de A2 naar een druilerig crematorium in een namaakbos te jakkeren. Niks geen verrijdbare kapstokken om je weer snel buiten te krijgen, om over de plakken cake maar te zwijgen. Om dat gevoel ook te ervaren, moet u naar het Afrika Centrum.

Hans Philippen

Afrika Centrum, Rijksweg 15, Cadier en Keer. 043-4077383. Di. – vr. 13.30 – 17.00 uur. Za., zo. 14.00 – 17.00 uur, bus 54, halte Missiehuis.

De blunderparade van Bridget Jones

Eeuwig op zoek naar een man (archieffoto)

★★★★
Bridget Jones' Diary bevat de nodige liefdesproblemen en een happy end. Toch is deze filmversie van de boeken van Helen Fielding over de onzekere alleenstaande dertiger Bridget Jones, geen doorsnee romantische komedie geworden. Wat de boeken zo succesvol maakte, de realistische en herkenbare sfeer, is in de film goed bewaard gebleven. De ervaring van regisseur Sharon Maguire als documentairemaker en de bijdrage van Fielding aan het filmscript hebben hier zeker aan bijgedragen. De Amerikaanse Renée Zellweger verdient bovendien veel lof voor de manier waarop ze Bridget tot leven wekt. De film begint op de eerste dag van

een nieuw jaar met de voornemens van Bridget om haar leven te veranderen. Ze wil tien kilo afvallen, minder roken en drinken en eindelijk eens een lieve gevoelige vriend vinden. Dat is nog niet zo eenvoudig, vanwege een hardnekkige gewoonte om relaties aan te gaan met alcoholisten, workaholics, perverse lingen, groothedswaanzinnigen of types met bindingsangst. Of erger nog, types die al deze eigenschappen bezitten, zoals haar baas Daniel Cleaver, gespeeld door Hugh Grant. Ze besluit een dagboek bij te houden om haar voornemens meer kracht bij te zetten. Natuurlijk voelt de kijker dan al op zijn klompen aan dat het allemaal niet van een leien dakje zal gaan. Erger nog, Bridget weet zichzelf op vakkundige wijze steeds weer voor gek te zetten. Is het niet met haar

vraag op een boekenpresentatie, aan Salman Rushdie, waar de toiletten zijn, dan wel met de blauwe soep (!) die ze haar vrienden voortovert. Het resultaat is een dik anderhalf uur durende parade van blunders en domme pech die Bridget te verwerken krijgt. Gevoelens van plaatsvervangende schaamte of medelijden zijn daarbij soms moeilijk te onderdrukken, maar het geheel is erg vermakelijk en bij vlagen zelfs aangrijpend. "Natuurlijk heeft alles weinig diepgang, maar discussie is zinloos. Bridget Jones is grappig en aangenaam oprecht – óók in de film", schrijft *De Volkskrant*. En zo is het.

Ivan Welters

Universiteitsorkest geeft concert in Sint-Janskerk Alleen de akoestiek is minder

Het is zondagmiddag twee uur. In de serrehal van het AZM hangt als altijd een warme ziekenhuislucht. Pal onder de gele trappen zit het universiteitsorkest klaar voor de start. Geconcentreerd wachten zo'n veertig muzikanten - medewerkers en studenten -, op een teken van de dirigent. Een klein uur later opluchting: het ging goed. Een mooie steun in de rug voor het 'echte' optreden, woensdag in de Sint-Janskerk.

"Razend moeilijk", zo typeert Peter Serpenti het tweede concert van dit jaar. De dirigent, die aandeel had in de muziekkeuze, vindt de stukken - *Siegfried Idylle* van Wagner, Mozarts *Symfonie Concertante* en *Haydn Variaties* van Brahms - achteraf wat te hoog gegrepen. Niettemin is hij dik tevreden over het resultaat. "De inzet is prima, men trekt zich aan het niveau op, hoewel het voor sommigen pittig blijft." "Als het concertgebouworkest zullen we het niet spelen, maar té moeilijk is het niet", relativeert Karly Hamulyak, werkzaam bij interne geneeskunde. Favoriet van de violist is Wagners *Siegfried Idylle*, het openingsstuk. "Lastig door de vele wisselingen, maar prachtig geïnstrumenteerd; het stuk ligt gewoon heel goed in het gehoor." Hamulyak is blij met de goede sfeer in de groep - "er wordt geregeld erg gezellig nagepraat" -, maar betreurt het geringe aantal studenten, ongeveer een derde van de vijftienjarige leden. "Nu treedt er toch een vergrijzing op, wat meer evenwicht zou mooi zijn." Een van de studentleden is Wendy Hul,

nu derdejaars IB, daarvoor enkele jaren conservatorium. De geringe belangstelling van studenten heeft volgens haar te maken met de onbekendheid van het orkest. "Of men weet niet wat het inhoudt en laat zich daardoor afschrikken." Informatie geven tijdens Inkom, een eigen website en inloopavonden moeten daar verandering in brengen. Ander punt is dat andere nevenactiviteiten al veel tijd vragen. "En het universiteitsorkest doen de meesten er toch niet zo maar bij, je moet een aardig niveau hebben." Daarbij maakt het instrument ook nog een groot verschil. "Van mijn instrument, dwarsfluit, zijn er maar twee nodig, als die plaatsen opgevuld zijn, kom je er lastig tussen." Wat niet wil zeggen dat lid worden haast onmogelijk is. Ciara Clerx, tweedejaars rechten, meldde zich na het vorige concert in december aan en is nu een van de violisten in het gezelschap. Lastig, vindt zij, maar tegelijkertijd erg leuk. "En dat sommige stukken moeilijk zijn, komt ook omdat ik niet ontzettend veel geef heb." Voor wie denkt dat het vinden van een oefenlocatie een probleem is, kan Clerx geruststellen. In haar 'hartstikke gehorige' studentenwoning had nog nooit iemand een probleem met Mozart, Wagner en Brahms. "Maar natuurlijk oefen ik niet als mijn buurmeisje tentamen heeft, of na elf uur." Het concert van woensdag kent een bijzondere locatie: de Sint-Janskerk. Serpenti: "Normaal spelen we in de zaal van het conservatorium, maar die was voor examens bezet." Sfeervoller is de kerk wel, maar Serpenti laat zijn dirigentenhart spreken: "De akoestiek is toch niet optimaal."

Roel Willems

Concert Universiteitsorkest, 20 juni, 20.15 uur, Sint-Janskerk. Entree f12,50 / f7,50 (studenten en 65+), reserveringen: 043-6042808 of 043-3622096

Opera

Rieneke is mijn nicht en ze is een jaartje ouder dan ik. Ze doet conservatorium klassieke zang en dit is haar examenoptreden. Ik sta met mijn zus en mijn moeder in een goed gevulde hal van het Haagse conservatorium en wacht af tot we de zaal in mogen.

Ik heb met Rieneke ooit poedelend in een opblaasbadje 'Ik zag twee beren' gezongen, dat weet ik nog. Sindsdien heeft ze enige vocale vooruitgang geboekt, getuige de optredens op familiefeesten. Maar hoe zou het nu gaan?

Rienekes moeder zigzagt met klakkende hakken tussen de mensen door. Ze is waarschijnlijk nerveuzer dan Rieneke. Ze groet iedereen die ze tegenkomt en wijst waar de rest van de familie en kennissen zitten.

De menigte schuifelt de zaal in. In het gedrang zie ik plotseling dat zich onder de aanwezigen ook de voormalig rector van mijn middelbare school en de leraar muziek bevinden; Rieneke zat op dezelfde school. De heren zijn geen spat veranderd. Ze hebben zelfs hetzelfde pak aan als toen.

Mijn moeder, mijn zus en ik kiezen een plek in het midden van de zaal en wachten af. Wanneer Rieneke opkomt, krijg ik welhaast een hartverzakking. Een blauwe rok, een blauw topje met elegante glitter, een sluis die haar armen bedekt, opgestoken haren, beminlijke lach. Het is niet te geloven, maar mijn nicht is opeens een professionele zangeres!

De pianist gaat zitten en mijn nicht staat klaar. Dit is het moment van de waarheid. De eerste maten klinken, ik ben bang dat ze zich verslikt of opeens moet hoesten, maar dan galmt een operastem door de zaal. Is dit hetzelfde meisje dat in een ver verleden last van haar stem beweerde te hebben doordat ze een bolletje met maanzaad had gegeten?

Allerlei instrumenten komen langs. Ze wordt niet alleen door een pianist begeleid, maar ook door een achttal strijkers en door een harp. Is dat normaal, of is mijn nicht een uitzonderlijk geval?

Wanneer het lied met de harp is afgelopen, vraagt mijn moeder aan mij: "Uit welk land komt de harp eigenlijk, weet jij dat?"

"Uit Schotland," antwoord ik. Er valt een bewonderende stilte vanwege mijn algemene kennis. "Ze zochten een instrument dat goed zou klinken naast de doedelzak."

Het is geen staande ovatie, maar er wordt wel heel hard "bravo" geroepen door haar moeder. Even lijkt het alsof Rieneke een toegift gaat geven, maar dat zou ook wat al te gek zijn, op een examen. Persoonlijk ben ik overweldigd, ik wil best gaan staan, maar durf dat niet, omdat anderen het ook niet doen.

Uiteraard krijgt ze een goed cijfer, maar haar moeder en de kenners hadden hoger verwacht. Ze mag in elk geval een exclusieve vervolgopleiding doen, dus alles zit snor. Ze komt er wel.

Mijn nicht is maar een jaartje ouder dan ik.

Belleman

Tischbeinstraat 3 zoekt nieuwe huisgenoten

"Klein gebrek geen bezwaar"

Vandaag is het geen lekker weer en is het stil in de Tischbeinstraat. Bij hogere temperaturen is dat wel anders: de bewoners zetten massaal hun stoelen op de stoep en drinken een biertje. De vijf studenten op nummer 3, drie jongens en twee meisjes, vormen daarop geen uitzondering. Maar het contact met de buurt verloopt soms wat stroef. "Ach man, zoek een baan."

René Hogenkamp (23, International Management) woont al vijf jaar in de Wyckse volksbuurt en kan alles vertellen over de plaatselijke folklore. Zoals het autoritueel van één van de wijkbewoners. Elke dag start hij zijn Opel, doet de motorkap open en pielt wat aan een slangetje of een moertje. Dan sluit hij alles af en gaat weer naar binnen. Een ander ("een WAO'er") klust lekker bij als ramenlapper. Mark Dronkers (24, IB): "Maar niet bij ons want hij is een beetje duur."

Naast ramen lappen houdt deze buurman streng toezicht op het naleven van de parkeerregels. Een vergunning is namelijk verplicht in de Tischbeinstraat. Het vermoeden bestaat dat hij de politie belt zodra een huisgenoot of bekende zijn auto voor het huis op nummer 3 parkeert. Een oud-bewoner moest het zelfs fysiek bezuren, toen zijn vader het waagde zich te verzetten tegen een vermaning. René: "Die vader riep: 'Ach man, zoek een baan!' Later kwam de buurman terug om onze huisgenoot een klap te geven."

Tijdens het gesprek loopt de huisbaas binnen; hij komt de douche repareren.

Voorkeur gaat uit naar mannen die goed kunnen koken (foto Philip Driessen)

Dan ontwaart hij de rits mobiele telefoons (van verschillende bewoners) op het bureau van René en zegt grijnzend: "Dat wordt huurverhoging!" René: "Hij weet niet dat je die dingen tegenwoordig overal gratis bij krijgt." Ook bewoner Rik Engelgeer (21, toneelschool) valt binnen, maar moet snel weer weg.

Eens of oneens?

"De UM moet stemplicht invoeren voor de raadsverkiezingen"

Studenten en medewerkers kunnen via www.observant.unimaas.nl reageren. Stuur je reactie zo snel mogelijk, maar uiterlijk voor maandag 18 juni, 16.00 uur. De redactie maakt een selectie uit de inzendingen en kort ze eventueel in. Anonieme reacties worden niet geplaatst. Onder de inzenders wordt iedere keer een boekenbonn verloten.

Frank van Hoorn

35

Zonder Floortje weet ik niet hoe ik de eerste dagen na de brand had moeten doorkomen. Vanaf het moment dat ze mij opving en vertelde dat mijn kamer was uitgebrand, is ze bij me gebleven. Van de brand zelf heb ik niets gezien, die was een halfuur voor ik aankwam al geblust. Toen ik kwam aanfietsen spotten ze nog wel met water, maar dat was om na te blussen. Wel was toen al duidelijk dat van mijn kamer niets meer over was. Toch duurt het een paar dagen voor de gedachte dat je alles kwijt bent, zich in je hoofd kan vestigen. Daarvoor is de informatie dat alles weg is, te groot. Zo besefte ik pas na twee dagen dat ik nieuwe kleren zou moeten kopen. Daar had ik tot Floortje met nieuwe kleren kwam, nog helemaal niet over nagedacht. Floortje was sowieso degene die de eerste dagen overal aan dacht.

Twee dagen na de brand hadden we een gesprek met iemand van de gemeente. "U bent zijn vriendin?", vroeg de ambtenaar toen we binnen kwamen. Floortje knikte. Het was eigenlijk voor het eerst sinds ze mij weg had gestuurd dat ik mij realiseerde dat ik haar nu terug had. Door de brand hadden we het eigenlijk nergens meer over gehad. "Ze is een verschrikkelijk lieve vriendin," zei ik en kneep even in haar hand. Van het gesprek met de ambtenaar herinner ik mij eigenlijk alleen maar dat hij voortdurend opstond om foldertjes uit

zijn kast te pakken. "Kunt u het thuis op uw gemak nog even doorlezen," zei hij dan. Dat ik geen huis meer had, en dat dat nu net de reden van ons gesprek was, leek daarbij maar niet tot hem door te dringen.

"En", vroeg Floortje toen we even later bij De Koffiemolen zaten, "waar denk je nu aan?" "Dat ik het lief van je vindt dat je overal met mij mee naar toe gaat." Floortje slurpte zachtjes van haar iets te hete koffie. "Heb je al over je scriptie nagedacht?" vroeg Floortje terwijl we door de foldertjes bladerden. "Dat heeft even geen haast, lijkt mij," zei ik, "die is toch bijna af." "Is er een versie bewaard gebleven

dan?" Ook daar had ik dus nog niet bij stilgestaan. Het was stil, Floortje keek mij aan. Ik voelde tranen opkomen. Het was voor het eerst sinds de brand dat ik moest huilen. Niet omdat mijn scriptie ook verloren was, maar om alles, de brand, de verwoeste kamer, het geregeld, Floortje die zo lief was, mijn scriptie, alles. "Voor de rest ben je in ieder geval goed verzekerd," zei Floortje. "En we hebben de Kever nog."

"We komen het wagentje halen," riep ik toen Pim de deur van bovenaf had opengetrokken. "Gooi de sleutels maar uit het raam." "Kom maar halen," riep Pim, "Axel zit hier ook".

"Alles goed?", vroeg Pim toen we de trap opliepen. "Prima", zei ik, "mijn huis is helemaal afgebrand, maar verder gaat het uitstekend". "Je kamer", verbeterde Pim, "huis is wel een erg groot woord". "Hebben jullie al iets gehoord over de oorzaak?", vroeg Floortje. "De recherche is vandaag nog wezen kijken." "En?" "Die zeggen niets." "En je verzekering?", vroeg Axel. "Heb je daar al iets van gehoord?" "Dat schijnt wel goed te zitten," zei ik, "en jullie winkel, was die goed verzekerd?" "Meer dan", zei Pim en gebaarde Axel dat hij iets uit de keuken moest halen. "Dat Maximafeest gaat niet door", zei Pim, "want alle spullen lagen in de winkel en daar is dus niets van over". Hij keek ons stralend aan. "Jullie waren dus goed verzekerd", vroeg Floortje. "Goed verzekerd?", riep Axel vanuit de keuken. Pim sprong op om de deur voor hem open te houden. "Zoals het er nu naar uitziet hebben we over een weekje één miljoen eurootjes!" Pim was nog niet uitgepraat of PANG, daar vloog een kurk de kamer binnen. "Champagne!", riep Pim. "Champagne!", herhaalde Axel.

(wordt vervolgd)

door Micha Wertheim